

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTIZAN

Kasım-Aralık 2003-Ocak-Şubat 2004

Sayı: 52

İki Aylık Siyasi Dergi FİYATI: 2.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

“Parti ve kitleler var olduğu müddetçe

HER TÜRLÜ MUCİZE YARATILIR”

**UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ**

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam
Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 531 48 53
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Beşir KASAP
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078
email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♣ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL, TEL: (0216) 306 16 02

♣ **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI
NO: 11 KAT: 3 DAİRE: 32 ÇANKAYA/ANKARA
TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

♣ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ
İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK
TEL: (0232) 441 93 09 Cep: 0 537 252 16 70

♣ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 697 94 19

♣ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

♣ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 533 565 46 09

♣ **TURHAL:** YAVUZ SULTAN SELİM MAH.
TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI
TURHAL/TOKAT
TEL: (0356) 276 37 20 Cep: 0 537 461 79 64

♣ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 535 516 79 47

**Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül**

**Euro Hesabı
Ziraat Bankası**

**İstanbul Aksaray Şubesi:
0 751 00 38 65 97 00 00 009**

Halkbank

Laleli Şubesi: 3474/63487

Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Yurtiçi Hesap Numarası

Ziraat Bankası

İstanbul Aksaray Şubesi:

0751 00533 106

PARTİZAN'DAN

Merhaba

Yeni bir sayımızda biraz gecikmeli olarak yine sizlerle. Öncelikle bu gecikmeden dolayı tüm okurlarımızdan özür dilerken, bundan sonraki sayılarımızın zamanında çıkmasında tüm okurlarımızın paylarının olacağını belirtmek istiyoruz. Yayınımızın ilk yazısı olan yazıda da tüm okurlarımızın okuyacağı ve hak vereceği gibi tüm yayınlarımız okullarımızın ürünlerine her zaman açıktır. Bu anlamda katkılarınızı beklediğimizi belirtiyoruz.

Oldukça yoğun geçen bu sürecin ardından yayınladığımız dergimizin bu sayısına "Sınıf savaşımında devrimci yayının rolünü doğru kavrayalım- cesaretle ve inançla yürüyelim" yazısı ile başlıyoruz. Bu yazımız başlığında da anlaşılacağı gibi yürüttüğümüz mücadelede elimizdeki en önemli örgütlenme araçlarından olan yayınlarımızın rolünü kavramak üzerine. Yine diğer yazılarımız arasında Uluslararası Halkın Avukatları Birliği'nin bu yıl ikincisi düzenlenen kongrelerinde sundukları ve ABD'nin suçlarının sıralandığı bir yazı bulunuyor. Bunların yanında ayrıca üzerinden uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen Felsefe Kongresi ile ilgili yazımızda genel bir felsefe değişimi yapıyor ve asıl olanın keşfetmek değil değiştirmek olduğu vurgulanıyor. Bu anlamda önemli olan ve güncelliğini koruyan bu yazıyı da okullarımızın ilgisine sunuyoruz.

Yine 5 Kasım ve 24 Aralık tarihlerinde yapılan ve yüksek katılımları ile dikkat çeken sağlık emekçilerinin eylemlerinin de değerlendirildiği yazımızı beğeneceğinizi umuyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileği ile...

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Sınıf Savaşımında Devrimci Yayının Rolünü Doğru Kavrayalım	2
Sağlık Emekçilerinin Grevi	16
Emperyalistlerin Çabuk Sonuç Alıcı	23
İddianame	30
"Sınıflarüstü" Felsefenin Burjuvaziye ...	35

SINIF SAVAŞIMINDA DEVRİMCİ YAYININ ROLÜNÜ DOĞRU KAVRAYALIM! CESARETLE VE İNİSİYATİFLE YENİ ÖRGÜTLER YARATALIM!

Yayın organının, örgütün ve onun yürüteceği pratik mücadelenin yerini alması düşünülemez. Yayın organının, örgütün kurulmasını ve gelişmesini, örgütün yürüteceği örgütlenme biçimlerinin bütün örgütlülüklerle yayılmasını ve her alanın diğer alanlarla ve esas olarak da merkezle ilişkisini sağlayacak bir temelde ele alınması zorunludur. Yayın organına bunun ötesinde payeler biçmek, onun hem sahip olduğu gücü kavramamaktır ve hem de olguları kötü bir şekilde birbirine karıştırmaktır. Bir propaganda/ajitasyon, örgütlenme aracını devrimin belirleyici araçları ile (ülkemizde parti, ordu ve birleşik cephesi) karıştırmak kesinlikle bu iki aracın özgünlüklerini kavramamaktır.

Parti olmadan devrimci pratik, parti olmadan devrimci savaş, parti olmadan proletarya zafer elde edemez. Sınıf bilinçli proletarya, örgütlenme bilimiyle donanıp, devrimci teoriyi kuşanarak, devrimci pratiğini güçlendirir, yaşanan sorunlara çözüm olabilir.

Mücadelenin niteliği ve metotları meselesi, proletarya partilerinin temel meselelerinden biridir. Bu meselenin çözümü, doğru bir bakış açısı ve pratik çalışmanın planlanmasıyla başarılıdır. Bu sorunun çözümsüzlüğü ise ideolojik tutarsızlığı ve yalpalamayı ortaya çıkarır.

Proletarya Partisi'nin yedinci yönelimiyle başlayan sürece müdahalesinde, örgütlenme sorununun temel bir sorun olduğu belirlendi. Örgütlenme sorunu sadece Proletarya Partisi'nin temel bir sorunu olmamıştır, bu sorun devrimi gerçekleştirmiş SBKP'nin de temel bir sorunu olmuştur. "İllegal parti ve Rusya'da sosyal demokratların legal çalışması meselesi, bütün bir devrim sonrası dönem boyunca Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ni uğraştırmış ve safları arasında en şiddetli mücadeleye yol açmış-

tır" (Lenin)

Yedinci yönelim, örgütlenme sorununun temel bir sorun olduğu tespitini ve bu sorunun çözümü için çözüm yollarını gösterirken, aynı zamanda mücadelenin niteliği ve metotları sorununa da doğru bakış açısını getirmiştir.

Bugün, örgütlenme sorunu başlıca sorun olarak tespit edilip, çözüm bekliyorsa örgütlenme gibi bir temel sorunumuz var demektir. Önce sorunun kendisi doğru tarzda ortaya konulup, çözüm yöntemi üzerinde yoğunlaşılmalı, belirlenen çözüm gücüyle pratiğe müdahale edilmelidir. **Devrimci bir sanat olan örgütlenme, sınıf savaşımının temel sorunudur.** Örgütlenme biliminin evrensel yasaları bilince çıkarılmadan özgülde yaşanan sorunlara yanıt olunamaz, tıpkı Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin evrensel yasalarının tek tek ülke özgünlüklerine uygulanması gibi. Özgülde yaşanan sorunlara uyarlayarak, çözüm elde edilir.

Örgütlenme, sınıf savaşım tarihi boyunca kapsamlı ve önemli bir sorun olarak proletaryanın ve ezilen dünya halklarının önünde temel bir görev olarak durmuş-

tur. Sömürülen baskı altına alınan, ezilen sınıf ve tabakaların Marksist-Leninist-Maoist ideolojisiyle yukarıdan aşağıya doğru merkezi bir örgüt etrafında örgütlenmesi sorunu temel bir sorundur. **Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin temel ilkelere üzerinde işleyen, demokratik merkezîyetçilik ilkesinden vazgeçmeyen, demir disiplinli, kitleler içinde kök salmış, eleştiri-özeleştirilme silahını uygulayan çelik gibi bir parti yaratmak her zaman temel bir sorun olmuştur.**

Kadroların eğitilmesi ve örgütlenmesi, devrimci yayının örgütlenmesi, propaganda ve ajitasyon çalışmasının örgütlenmesi, sürekliliği sağlanmış gerilla savaşının örgütlenmesi, lojistik desteğin örgütlenmesi, iletişimin örgütlenmesi, kitle eylemlerinin örgütlenmesi vb. meselelerine çözüm getirmek için öncelikle bilimsel bir bakış açısına sahip olmak gerekir. Bu olmadan sağlam ve güçlü örgütlenmeler yaratılamaz. **Devrimci teoriyle donanmayan devrimci pratik, karanlıkta el yordamıyla yürümeye mahkumdur.** Örgütlenmenin teorisiyle donanan sınıf bilinçli proletarya, kitleleri ve partiyi örgütleyebilir.

Sınıf savaşımında teorik ve

pratik çalışma, tek bir çalışmada birleşir. **“İnceleme, propaganda, örgütlenme”.** Örgütlenme sorununu çözmeye, propaganda faaliyetleri etkili bir silahtır. **Devrimci propaganda faaliyetini gerçekleştirmede kullanılan etkili araçlardan biri de devrimci yayın organlarıdır.**

Devrimci yayının sınıf savaşımında oynadığı rol, tartışma götürmez derecede önemlidir. Legal/illegal, merkez içi/merkezi kitle yayını, yani devrimci yayını sınıf savaşımında nasıl bir rol oynar? Misyonu nedir? Etki gücü ne kadardır? vb. soruları kadar nasıl bir devrimci yayını? Hangi mücadele biçimi olarak devrimci yayını? Devrimci yayının sınıf savaşımındaki yeri nasıl olmalıdır? sorularına da doğru bir bakış açısı kazandırmak zorundayız.

Sınıf bilinçli proletarya, kullandığı devrimci silahların rolünü, etki gücünü ve kapsam alanını doğru tespit etmelidir. Kullanılan silahların bilincine varılmadan etki gücü yaratılamaz. Kapsama alanı genişletilemez.

Örgütlenmenin önemli araçlarından biri olan **devrimci yayını sorununu sınıf bilinçli proletarlar nasıl ele almalı?** Bu aracı, örgütlenme sorununda oynadığı rol nedir? Bu araç örgütlen-

Sınıf savaşımında teorik ve pratik çalışma, tek bir çalışmada birleşir. “İnceleme, propaganda, örgütlenme”. Örgütlenme sorununu çözmeye, propaganda faaliyeti etkili bir silahtır. Devrimci propaganda faaliyetini gerçekleştirmede kullanılan etkili araçlardan biri de devrimci yayın organlarıdır.

mede nasıl bir karakter kazanır? Bu araca biçilen misyon nedir?

Bu sorulara cevap vermeden önce yayını hakkında genel yaklaşımımızı ortaya koyalım; “Günlük propaganda ve ajitasyon gerçekten komünist bir nitelik taşımaktadır. Partinin elinde bulunan bütün yayın organları, proleter devrim davasına bağlılığını kanıtlamış, güvenilir komünistlerce redakte edilmiştir. Proletarya diktatörlüğünden herkesin ağzında olan, ezberlenmiş bir formül gibi söz edilmemeli, bilakis o öyle propaganda edilmelidir ki zorunluluğu, her sıradan erkek ve kadın işçi, her asker, her köylü için basınımlar tarafından sistemli olarak, gün be gün kaydedilen günlük yaşamın olgularından çıksın. Basının sütunlarında, halk toplantılarında, sendikalarda, kooperatiflerde, III. Enternasyonal yandaşlarının gibidebildikleri her yerde, sadece burjuvazi değil, aynı zamanda onun suç ortakları, bütün eğilimlerden reformistler de sistemli olarak ve acımasızca damgalanmalıdır.” (Komünist Enternasyonale üyelik koşullarından birinci koşul)

Bu bakış açısı, proletarya önderliğinde sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten devrimci ve komünist yapılar tarafından

kabul edilmiş bir bakış açısıdır. Yine bu temel yaklaşım üzerinden denebilir ki; kitle yayın organımız sınıf bilinçli proletaryanın çalışmasının paralelinde ele alınır ve ona, sadece ve sadece onun politikaları **yön verir**. Kitle yayını temel faaliyetlerden **biri** olarak **örgütlenme çizgisinin temel alınması** koşulu içinde, esasen komünist örgütlenmelerin kurulması, geliştirilmesi, güçlenmesi amacını taşır. Komünist bir kitle yayın organının bunun dışına çıkan bir anlayışla ele alınması demek, onun komünist niteliğini bozmak anlamına gelir. Bu yaklaşım, ister legal, ister illegal olsun tüm kitle yayın organlarının komünist olmasının **vazgeçilmez** içeriğini oluşturur. Lenin yoldaş tarafından geliştirilen ve uygulanan bu devrimci ilkenin kapitalist-emperyalist ülkelerde oynadığı rol ile bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde oynadığı rol bir ve aynı değildir. Farklılıklar taşımaktadır, farklılıklar taşıması da doğaldır. Farklılığın, ülkelerin sosyo-ekonomik yapılarından, sınıfların mevzilenmesinden, devrimin yolu ve niteliğinden, toplumun eğitim düzeyinden kaynaklı olduğu açıktır.

Gerek kapitalist ülkelerde gerekse yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci yayının oynadığı rol esas/tali anlamında belli farklılıklar taşısa da, bu farklılıklar onun evrensel boyutta taşıdığı önemi ortadan kaldırmaz.

Nasıl ki, devrimci şiddet ve zor evrensel bir ilkedir, bu evrensel ilkenin özü aynıdır. Nasıl ki, devrimin, devrimci zor ve şiddetle gerçekleşeceği tezi tek tek ülke özgüllüklerinden kaynaklı farklılıkları da olsa onun evrensel ilke değerini ortadan kaldırmaz. Aynı şekilde çelişmenin evrensel yasaları da, özgülde farklılıklar taşısa da çelişmenin evrensel yasasının önemini ortadan kaldırmaz.

YAYININ NİTELİĞİ VE HEDEF KİTLESİ

Eğer, yayın organı temel organlarımızdan biri ise, eğer yayın organı komünist olacaksa ve eğer yayın organı kitlenin bilincendirilmesinde, harekete geçirilmesinde, örgütlenmesinde önemli, vazgeçilmez bir öge ise ve sonuç olarak yayın organı Marksist-Leninist-Maoist politikaları rehber alan ve bunun örgütlenme çizgisini uygulayan bir yayın organı ise; komünist yayın organlarının, legal ya da illegal olmalarından bağımsız olarak ileri kitleyi örgütlemeyi, orta kitleyi ileri kitle durumuna getirmeyi ve geri kitleleri de orta kitle haline getirmeyi hedeflemesi de kaçınılmaz bir şekilde kabul edilmelidir. Bu ilkesel bir yaklaşımdır. Bunun aksini ya da bozulmuş halini savunmak Marksist örgütlenme çizgisini terk etmektir. Bu yaklaşım gerçeklerin ürünü olan

politik örgütler **kurmanın**, bir merkez yayın organından **başka bir yolu olmadığını**. Yazar, 'Iskra'nın 'planı'nı açıklamaya **geçmeden önce** yaptığı en önemli açıklamayı gözden kaçırmıştır. Gerekli olan, bütün güçleri birleştirecek ve hareketi **sadece sözde değil** gerçekte yönetebilecek, yani tayin edici savaşa uygun güçlerin çoğalması ve güçlenmesi için yararlanılacak **her protestoyu ve her devrimci çıkışı desteklemeye** her zaman hazır bir devrimci örgüt **kurma çağrısıdır**.

Şubat ve Mart olaylarından sonra, ilke olarak herkes bunu kabul edecektir, diye devam ediyor 'Iskra'. Fakat bizim gereksinim duyduğumuz şey sorunun ilkesel değil, **sorunun pratik çözümüdür; çeşitli yönlerden** derhal inşasına girişebilmek için derhal belli bir örgüt planı hazırlamalıyız. Oysa bizi yine pratik

Komünist kitle yayın organlarının legal ve illegal olmalarından bağımsız olarak niteliği belirgindir. Bu anlamda komünist yayınlar arasında nitel bir fark konamaz. Legal kitle yayın organı için farklı bir nitelikten bahsedildiği oranda yayın organının komünist niteliği o oranda budanmaya başlanmış demektir.

Marksist bir yaklaşımdır. **Kazanılacak ilk kitle kesimi, örgütlenmeye yakın olan kesimdir**. Bu kesimi kazanma perspektifini karartmak devrimi olanaksız hale getirmektir. Devrimi isteyen, devrim bilinci daha ileri olan, devletle çelişkileri daha derin olan kitle kesimini örgütlemeyi, **hiçbir** komünist organ için tali duruma getiremeyiz.

"... Eğer tek tek bölgelerde güçlü politik örgütler kurulmayacaksa, çok iyi örgütlenmiş bir merkez yayın organının da hiç önemi olmayacaktır. Tamamen doğru. Ama asıl sorun da güçlü

çözümlerden, ilke olarak doğru, tartışma götürmez, büyük ve fakat geniş emekçi kitleler için tamamen anlaşılmaz bir gerçeğe geri çekmek istiyorlar: 'Güçlü politik örgütler kurmak'! Sorunumuz artık bu değil saygıdeğer yazar, sorunumuz bu çalışmanın **nasıl** yapılacağı.

"Bizim 'esas olarak aydınlanmış işçiler arasında çalıştığımız, kitlelerin ise neredeyse yalnızca ekonomik bir mücadele yürüttükleri' doğru değil. Bu haliyle bu cümle, 'Svoboda' için karakteristik olan ve temelden yanlış bir biçimde, aydınlanmış işçiyle

'kitle'nin karşı karşıya konulmasıyla sonuçlanmaktadır. Son yıllarda aydın işçiler de 'neredeyse yalnızca ekonomik bir mücadele yürüttüler'. Bu birincisi. Öte yandan, eğer gerek aydınlanmış işçiler gerek aydınlar çevresinden bu mücadele için önderlerin **yetişmesine** katkıda bulunmazsak, kitleler politik mücadele yürütmeyi hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdir; fakat bu tür önderler **ancak**, politik yaşantımızın **bütün** yönlerinin, çeşitli sınıfların çeşitli nedenlerle gündeme gelen **bütün** protesto ve mücadele **girişimlerinin** sürekli ve sistemli tahliliyle eğitilebilir. Bu nedenle, 'Politik örgütlerin kurulması'ndan söz etmek, fakat aynı zamanda politik gazetenin 'kağıt üstündeki çalışması'yla 'tek tek yerlerde canlı politik çalışma'yı **karşı karşıya koymak** sadece gülünçtür! 'Iskra'nın planı da, gerek işsizler hareketi, gerek köylü ayaklanmaları, Zemstvocuların hoşnutsuzluğu, 'Çarlık hükümetinin açıklamalarına karşı halkın öfkesi' vs. desteklensin diye bu tür bir 'savaşa hazırlık' oluşturma 'planı'na çıkmaktadır. Hareketi tanıyan herkes, yerel örgütlerin büyük çoğunluğunun **bunu akıllarından bile geçiremediklerini**, ayrıca 'canlı politik çalışma'nın burada işaret edilen birçok perspektifinin şimdiye kadar hiçbir örgüt tarafından as-

la gerçekleştirilmediğini, örneğin dikkatleri Zemstvo aydınları arasında hoşnutsuzluğun ve protestonun büyüdüğünün çekme girişiminin gerek Nadyejdin'de ("Tanrım bu gazete Zemstvocular için değil mi?", "Devrimin Arifesinde", s.129), gerekse de Ekonomistlerde ("Iskra" No:12, Mektup) ve birçok pratikçide derin bir şaşkınlık duygusu yarattığını bilir. Bu koşullar altında **ancak** insanları tüm bunlar üzerinde **düşünmeye** sevk etmekle 'başlanabilir'. Sosyal-demokrat görevlerin indirgendiği günümüzde 'canlı politik çalışma'ya **yalnızca** politik ajitasyonla **başlanabilir**; bu da tüm Rusya'yı kapsayan, sık sık çıkan ve iyi dağıtılan bir gazete olmadan mümkün değildir." (Lenin)

Lenin'den yaptığımız bu alıntı, komünist yayın konusunda komünist partilerinin tavrını belirleyen niteliktedir. Her nerede olursa olsun ve hangi biçimde olduğundan bağımsız olarak, komünist kitle yayın organı bu nitelikte olmak **zorundadır**.

Bir yayın organı mücadele biçimlerinin, örgütlenme biçimlerinin, politik hedeflerin ajitasyon ve propagandasını yapar. Bu anlamda, komünist partisinin sahip olacağı bir veya daha fazla yayın organı başlı başına bir mücadele ve örgütlenme biçimi değildir. **Yayın organının, örgü-**

Komünist partisinin sahip olacağı bir veya daha fazla yayın organı başlı başına bir mücadele ve örgütlenme biçimi değildir. Yayın organının, örgütün ve onun yürüteceği pratik mücadelenin yerini alması düşünülemez.

tün ve onun yürüteceği pratik mücadelenin yerini alması düşünülemez. Yayın organının, örgütün kurulmasını ve gelişmesini, örgütün yürüteceği örgütlenme biçimlerinin bütün örgütlülüklerle yayılmasını ve her alanın diğer alanlarla ve esas olarak da merkezle ilişkisini sağlayacak bir temelde ele alınması zorunludur. Yayın organına bunun ötesinde payeler biçmek, onun hem sahip olduğu gücü kavramamaktır ve hem de olguları kötü bir şekilde birbirine karıştırmaktır. **Bir propaganda/ajitasyon, örgütlenme aracını devrimin belirleyici araçları ile (ülkemizde parti, ordu ve birleşik cephesi) karıştırmak kesinlikle bu iki aracın özgünlüklerini kavramamaktır.** Örgüt kurma veya geliştirmenin araçları ile örgütün kendisini karıştırmak ne kadar yanlış ise devrimin belirleyici araçları ile bu araçların yaratılmasının araçlarını karıştırmak o kadar yanlıştır.

Komünist yayın çıkarılabildiği her yerde çıkarılmalıdır. Komünist kitle yayın organı somut koşullara uygun olmak üzere, içeriği, özü değiştirilmeksizin farklı biçimlerde çıkarılabilmelidir. Tüm bunlarla birlikte günümüz koşullarında, kitle iletişim araçlarının muazzam boyutta gelişmiş olduğu durumda kitle yayın organı çıkarmak, bunun çıkara-

rılabilmesinin koşullarını zorlamak anlamında farklı biçimlerde de olsa (gizlilik gerektiren, düşman baskınlarından korunmayı gerektiren, geniş kesimlere farklı biçimlerde ulaşılmasını gerektiren tüm koşullarda) farklı biçimlerde çıkarmak gerekli ve hatta zorunludur.

Bunun yanısıra komünist partisinin hedef kitlesi genel olarak yoksul, emekçi, devrimden çıkarı olan halk kesimleridir. Bu halk kesimleri içinde işçi ve köylüler birinci sırada yer alırlar. Bu genel bir yaklaşımdır. Bununla birlikte örgütlenme çizgisinde halk kesimlerini üç kesime ayıran şu Marksist yaklaşıma sahip olmamız gerekir.

İleri kitleler; esas olarak örgütlü olmayan, düzenle çelişkileri keskin olan, çalıştığı alanda devrimci bir duruş sergileyen kesimlerdir. Bunlar kendiliğinden

kitle hareketi içinde en ileri durumda bulunurlar, proletarya partisinin politikalarını benimseyebilecek ve bu politikalar doğrultusunda harekete geçirebilecek ve örgütlenmeye yatkın kesimi oluşturur.

Orta kitleler ise devrim sorununu esas olarak gündemine almayan, bununla birlikte düzenden hoşnut olmayıp ona karşı çıkan, devrim ve karşı-devrim arasında bilinçli bir tercih yapmamış olup bu iki cephe arasında bocalayan kesimleri ifade eder.

Geri kitleler ise düzenden çıkarı olmayıp devrime de karşı çıkan kesimlerdir. Bu kesim düzenin devrim ve devrimciler hakkında yaptığı propagandanın etkisi altındadır. Bu nedenle bu iki cephe arasında tavrını esas olarak devlet lehine belirleyen kitlelerdir. Bununla birlikte yaşamları, üretim ilişkileri içindeki yerleri onları devrime itekler.

Ve yine bu bakış açısına paralel olarak **ileri kitleleri örgütlemek ile, orta kitleleri ileri kitleler haline getirmek iki farklı ajitasyon/propaganda çalışmasını gerektirmez.** Yapacağımız tüm ajitasyon/propaganda faaliyetleri kendi içinde örgütlenme siyasetini bir bütün olarak içerir/içermek zorundadır. Düzenin teşhiri olmadan, kitlelerin kendiliğinden tepkileri, hareketi incelenmeden, kitlelerin talepleri, hoşnutsuzlukları işlenmeden,

emperyalizmin ülkemizdeki tahribatı ve egemenlerle ilişkisi ortaya konmadan devrimin sorunları, devrimin gerekliliği ortaya konamaz. Devrimin sorunları, devrimin gerekliliği ortaya konmadan devrim için yapılması gerekenler de yeterince belirlenemez. Marksizm-Leninizm-Maizim incelenmedikçe, kitlelere taşınmadıkça da bunların hiçbirisi esas olarak yerine getirilmiş olmaz.

Yaptığımız bu vurguların ardından, legal kitle yayın organının niteliği ile illegal kitle yayın organının niteliği konusunda kısa bir vurgu yapalım.

Yukarıda da açıkladığımız gibi komünist kitle yayın organlarının legal ve illegal olmalarından bağımsız olarak niteliği belirgindir. Bu anlamda komünist yayınlar arasında nitel bir fark konamaz. Legal kitle yayın organı için farklı bir nitelikten bahsedildiği oranda yayın organının komünist niteliği o oranda budanmaya başlanmış demektir. Legal olsun, illegal olsun tüm merkezi kitle yayın organları için şu ilkeler geçerlidir.

1- Günlük propaganda ve ajitasyon gerçekten komünist bir nitelik taşımalıdır.

2- Bütün yayın organları, proleter devrim davasına bağlılığını kanıtlamış, güvenilir komünistler tarafından redakte edilmelidir.

3- Bütün yayın organları legal ya da illegal olmalarından bağımsız olarak doğru örgütlenme siyasetini uygulamalıdır.

4- Basının sütunlarında, sadece burjuvazi değil, aynı zamanda onun suç ortakları, bütün eğilimlerden reformistler de sistemli olarak ve acımasızca damgalanmalıdır.

Tüm bunlarla birlikte legal ve illegal yayın çalışmasını karşı karşıya koymak, Lenin yoldaşın da belirttiği gibi sadece gülünçtür. Çünkü, bunlar farklı amaçla-

'Gazete sadece kolektif bir propagandist ve kolektif bir ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütçüdür de. Bu açıdan, inşa halindeki bir binanın çevresinde konan bir iskele ile kıyaslanabilir...

rın, farklı yönelimlerin, farklı örgütlenmelerin, farklı devrim çizgilerinin araçları değildir. Sadece, bunların, birbirini güçlendiren, birbirinin hizmetinde olan ve hatta, yayının esas mücadele biçiminin ve örgütlenmenin bir aracı olarak ele alındığı bütünlüklü araçları ifade ettiği açıktır. Yani, kalem ile yazılan şey nasıl karşı karşıya konamazsa, iskele ile ev nasıl karşı karşıya konamazsa, bu da böyledir ve yine tüm bu örneklerde sıraladığımız şeylerde esas olanın ne olduğu ve esas olanla ona yardımcı olanın neler olduğunu da net bir biçimde görmekteyiz. Lenin yoldaştan bu konu ile ilgili alıntılarımızı tamamlayalım:

“Yerel faaliyetin merkezi organlarda birleştirilmesi sorunu bir kısır döngü içindedir -diye bizi aydınlatıyor. N. Nadyejdin-birleştirmek, unsurların türdeşliğini gerektirir, bu türdeşlik ise ancak birleştirici bir şeyle sağlanabilir. Bu birleştirici ise ancak, bugün kesinlikle ortak bir nitelikte belirlenmeyen, güçlü yerel örgütlerin ürünü olabilir.”

Tıpkı güçlü politik örgütler kurma gerekliliği gibi dikkate değer ve çürütülemez bir gerçek. Ve aynı ölçüde de kısır. Her sorun ‘bir kısır döngü içindedir’, çünkü bütün politik yaşam, sonsuz halkalar dizininden oluşan sonsuz bir dizgidir. Politikacının tüm mahareti, elinden en az kopartılıp alınabilecek, o anda en önemli olan, onu tutan tüm zinciri en iyi şekilde garantileyen halkayı bulup kavramasında yatar. Elimizde herhangi bir çizgi olmadan da tuğlaları gereken yerlere koyacak (bu, soyut söylendiğinde, kesinlikle olanaksız değildir) kadar birbiriyle uyum içinde çalışan, yeterince deneyimli duvarcılar olsaydı, o zaman belki de başka bir halkayı yakalardık. Ama kötü olan da, henüz deneyimli, birbirleriyle uyum içinde çalışan duvarcılara sahip olmadı-

ğımız, tuğlaların hemen her zaman tamamen amaçsız yerlere konması, ortak bir çizginin onları bir arada tutmamasıdır, tersine bu tuğlalar öyle dağınıktır ki, düşman tuğla değil de, kum tane-cikleriymiş gibi savurmaktadır.

Başka bir kıyaslama:

‘Gazete sadece kolektif bir propagandist ve kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütçüdür de. Bu açıdan, inşa halindeki bir binanın çevresinde konan bir **iskele ile kıyaslanabilir**; binanın krokisini gösterir, tek tek inşaat işçileri arasında irtibatı kolaylaştırır, iş bölümü yapmalarına ve örgütlü çalışma sayesinde ulaşılmış olan genel sonuçları görmelerine yardımcı olur.’

Ne kadar da kendi rolünü abartan bir yazara, bir masa başı adamına benziyor, değil mi? Evin kendisi için yapı iskelesine ne gerek var, iskele kötü malzemedir yapılıp, kısa bir zaman için kurulur ve kaba inşaat bittiği gibi sobaya atılır(!) Devrimci örgütlerin inşasına gelince, deneyimler bunların bazen yapı iskelesi olmadan da kurulabileceğini gösteriyor, örneğin yetmişli yıllar. Fakat bugün bize gereken yapının yapı iskelesi olmadan kurulmasının mümkün olacağı düşünülemez bile(...)

Bu sözlerde abartının dışında pek çok acı gerçek de içerilidir. Nadyejdin, tek tek yerlerde acınacak çalışmayla, yerel örgütlerin çevresine sıkışmış önderlerin eğitimsizliğinin kaçınılmaz sonucu olan dar görüşlülükleri ve faaliyetlerinin sınırlı kapsamı arasındaki bağlantıyı görmüyor mu? Tıpkı ‘Svoboda’daki örgüt üzerine makalenin yazarı gibi Nadyejdin de, geniş yerel basına geçişte (1898’den beri) nasıl ekonomizmin ve “amatörlük”ün özellikle güçlenmesinin eşlik ettiğini unuttu mu? Evet, şu ya da bu ölçüde tatmin edici bir ‘geniş yerel basın’ın örgütlenmesi

mümkün olsa bile (çok özel durumlar hariç, bunun mümkün olmadığını yukarıda gösterdik), yine de yerel örgütlerin **bütün** devrimci güçlerin otokrasiye karşı güçlü **ortak** saldırı için **birleşik** mücadelenin önderliği için “toparlayıp örgütleyebilmesi” olanaksızdır. Burada **sadece**, gazetenin “toparlayıcı”, örgütleyici öneminin söz konusu edildiği unutulmamalıdır. Parçalanmışlığı savunan Nadyejdin’e kendisi tarafından sorulan ironik soruyu sorabiliriz: ‘Herhangi bir yerden bize 200.000 devrimci güç miras mı kaldı acaba?’ Devam edelim, ‘gösteriler için hazırlık’, ‘Iskra’nın planının **karşısına konamaz**. Zira bu plan, **hedeflerinden biri olarak** zaten geniş gösterileri ön görmektedir; söz konusu olan sadece, pratik **aracın** seçimidir.” (Lenin. Seçme Eserler. Cilt 2. sayfa 177.179)

Lenin yoldaşın gazeteye biçtiği misyon abartılı, olanaksız ve değeri düşük bir olgu değildir. Niteliği ve amacı çok açık olan ve örgüt ile, örgütsel çalışmalarla, “geniş gösterilerle”, bizim özgülümüzde “gerilla savaşı ile” karşı karşıya konamayacak bir araçtan bahsedilmektedir. Yayın çalışmasının örgütlenme ve mücadele yöntem ve biçimleri ile kıyaslanması ve karşı karşıya konulması doğru bir yaklaşım değildir. Yayının örgütlenmede ve mücadelenin geliştirilmesinde pratik bir araç olduğunu ve ülkemiz koşullarına uygun olarak bunun kullanılması gerektiği anlayışını benimsememiz ve yaygınlaştırmamız gerekir. Lenin’den yaptığımız alıntılarda **yayın organına biçilen misyon açıktır: örgüt kurmak**, “güçlü politik örgütler kurma” çağrısı yapmak... amacı bu olan yayının örgütleyeceği kitlelerin ilkin, zorunlu ve kaçınılmaz olarak, tamamen doğru bir mantığının ürünü olarak ileri kitleler olması gerektiği açıktır.

LENİN VE ISKRA DEVİRİMCİ YAYININ BOLŞEVİK DEVİRİM TARİHİNDE OYNADIĞI ROL

Devrimci yayının Rusya'daki sınıf savaşımında oynadığı rol büyük olmuştur. RSDİP'in ilk örgütlenme sürecinde bütün Rusya'da ortaya çıkmış irili ufaklı pekçok sayıda Marksist dernek ve kuruluşun ortak bir çatı altında örgütlenmesi fikri Lenin yoldaşın bilincinde uzun zamandan beri olgunlaşmıştı. Tüm Rusya çapında çıkarılacak gizli bir devrimci gazetenin, ideolojik karışıklığı ortadan kaldıracığı, aynı zamanda dağıntık halde bulunan Marksist örgütleri tek bir çatı etrafında birleştireceği fikri önemli yer tutmaktaydı.

LENİN yoldaş, uzun süredir taşıdığı bu düşünceyi nihayet pratiğe uyguladı. Lenin yoldaş, Aralık 1900 yılında ülke dışında LEİPZİG'de ilk Marksist illegal gazete olan Iskra'yı çıkardı.

Lenin yoldaş, ülke çapında çıkarılacak illegal devrimci bir gazetenin devrimci örgütün yaratılması amacını hedeflediğini her fırsatta belirtmekteydi. **“Örgütü düzgün bir şekilde geliştirmemizi, derinleştirmemizi, ve yaygınlaştırmamızı sağlayacak olan ana yol, bütün Rusya çapında bir siyasi gazetenin çıkarılması olmalıdır”**.

Lenin yoldaşın devrimci gazeteye biçtiği rol çok yönlüydü.

“İstenilen örgütün kurulması yolundaki ilk adım, yahut da izlendiği takdirde bu örgütü düzgün bir şekilde geliştirmemizi, derinleştirmemizi ve yaygınlaştırmamızı sağlayacak olan ana yol, bütün Rusya çapında bir siyasi gazetenin çıkarılması olmalıdır. En çok ihtiyaç duyduğumuz şey bir gazetedir. Gazete olmadan Sosyal-demokrasinin hem genel olarak başlıca ve sürekli görevi

hem de halkın en geniş tabakaları arasında siyasete ve sosyalizmin meselelerine duyulan ilginin yükseldiği bir sırada içinde bulunduğumuz anın ihmale gelmez görevi olan ilkelere bağlı, sistemli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyon yürütemeyiz.

Bireysel eylemler, mahalli bildirimler ve gazeteler vb. biçimindeki dağıntık ajitasyonla güçlendirme ihtiyacı hiçbir zaman bugünkü kadar şiddetli bir şekilde hissedilmemiştir. Hiç mübalağasız diyebiliriz ki, bir gazetenin sık sık aralarla ve düzenli olarak basılması (ve dağıtılması) militan faaliyetlerimizin bu önde gelen ve en temel kesiminin ne kadar iyi inşa edildiğinin kesin bir kıstası olabilir.tek tek mahalli hareketlerin bütün Rusya çapında ilk adım, bütün Rusya çapında bir gazetenin çıkarılması olmalıdır. Sonuç olarak kesinlikle bir siyasi gazete ihtiyacımız vardır.” (Lenin, Örgütlenme üzerine)

Lenin yoldaş, devrimci bir örgütü yaratmanın yolunun ülke çapında çıkarılacak bir gazeteyle başarılacağını belirtirken, aynı zamanda halkın en geniş kesimi arasında ilkelere bağlı sistemli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyon faaliyetini yürütmek ihtiyacının da önemli oranda çözüleceğine de dikkat çekmekteydi.

Dağıntık ve süreğen olmayan propaganda ve ajitasyon çalışmasının birleştirilerek, sürekli hale getirilmesi, ortak hedeflere yöneltilmesi için de devrimci gazete ihtiyacı olduğunu belirtmekteydi.

Devrimci gazetenin düzenli ve sık aralıklarla basılıp dağıtılmasının aynı zamanda devrimci faaliyetlerin örgütlenmesine ve merkezileşmesine de hizmet edeceğini planlamaktaydı.

Rusya'da devrimci bir gazetenin çıkarılması isteğinin güçlü

ifade edilmesinin haklı nedenleri vardı. Çünkü Çarlığın sömürü ve zulmü altında inleyen, huzursuzluk duyan, öfke ve tepkilerini ifade eden tüm unsurların örgütlenmesi ve devrimci hareketin canlandırılması görevini yerine getirmek için devrimci yayına yaşamsal ihtiyaç duyulmaktaydı.

Devrimci gazete ISKRA (kıvılcım) Çarlık hükümetini ülke çapında teşhir etmede bir kürsü rolünü oynayacaktı. Bu gazete proletarya aracılığıyla şehir küçük burjuvazisine köylük bölgelerde zanaatkarlara kadar uzanacaktı. Rusya'da böyle bir “kürsüye” ihtiyaç, oldukça gerekliydi.

Iskra'nın rolü yalnızca devrimci fikirlerin yayılmasını sağlamakla sınırlı değildi. Özellikle devrimci kadroların eğitimi için de önemli bir işlevi vardı. Kolektif bir propagandacı, kolektif bir ajitatör, aynı zamanda kolektif bir örgütleyici rolünü oynamaktaydı. Lenin yoldaş, devrimci gazeteyi, inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleye benzetiyordu. İskele, İnşaat işçileri arasında nasıl bağlantı kurma işlevini, onlar arasında çalışmayı örgütlenme rolünü görüyorsa, devrimci gazetenin de bir örgütün oluşturulmasında benzer rolü oynayacağını söylemekteydi.

Sadece devrimci gazetenin sürekli olarak çoğaltılıp, dağıtılması gibi teknik bir görev bile birleşik partinin bir mahalli temsilciler ağını gerektirecekti. Bu temsilciler ağı, hedeflenen örgütün oluşturulmasında iskelet oluşturacaktı.

Lenin yoldaş, gazetenin, temsilciler ağının bütün ülkeyi kucaklayacak kadar yaygın, ayrıntılı bir işbölümünü gerçekleştirebilecek ölçüde geniş ve çok yönlü, kendi çalışmasını her şart altında yürütebilecek kadar serinkanlı, düşman güçlerinin tek bir noktada toplanmasında düşmana karşı açık bir savaşa girişmekten kaçınabilecek, öte yandan da

düşmanın acemiliğinden yararlanabilecek kadar esnek bir örgüt iskeleti yaratmayı hedefleyeceğini belirtmekteydi.

Devrimci gazete, Rusya’da illegal profesyonel bir örgüt yaratmanın önemli araç olma rolünü büyük oranda oynadı. En geniş halk kesimlerini kucaklamasını beceren, Rus olmayan ulusları ve azınlıkları örgütleme ustalığını gösteren Çarlığın en gerici ve koyu saldırıları karşısında illegal örgüt çekirdeklerini koruyacak kadar yeraltı örgüt sanatında, usta bir örgüt yaratmada devrimci gazete büyük bir rol oynadı.

Devrimci gazete devrimci bir örgüt yaratmakla birlikte en yetenekli propagandacıları, en yetenekli örgütleyicileri ve en yetenekli devrimci parti önderlerini de yetiştirmede bir rol üstlendi.

Lenin yoldaş, Çarlık gericiliğini yıkmak için sürekli bir şekilde sistemli ve planlı bir hazırlıktan bahseder. Çarlık gericiliğinin düzenli bir kuşatmayla, örgütlü bir saldırıyla yıkılabileceğini söylerken, kendiliğinden kitle patlamalarının ya da önceden görülemeyecek siyasi karışıklıkların da olabileceğini ve bunların sonucu da yıkılabileceğini belirtmekteydi. Ancak, hiçbir zaman bu “beklenmedik patlamaları” ve “siyasi karışıklıkları” bekle-

medi. Bunlara umut bağlamadı. “Maceracı kumarlardan sakınmak niyetinde olan bir siyasi parti, faaliyetlerini böyle patlamaları ve karışıklıkları beklemeye dayandırmaz” diyerek politik çalışmalarını düzenli ve sistemli hale getirerek, proletaryanın kendi yolunda sebatla ilerlemesini öneriyordu. Beklenmedik olaylara yakalanmamak için her alanda hazırlıklı olmayı öneriyor ve devrimci çalışmaları planlı bir şekilde örgütlemeyi sınıf bilinçli proletaryanın önüne görev olarak koyuyordu.

İllegal yayınların güçlenmesi aynı zamanda yürütülen çalışmaların gerçek bir Bolşevik nitelik kazanmasına, yürütülen çalışmaların gerçek bir parti çalışması olma yoluna girmesinin yolu olarak bakılmaktaydı.

Devrimci çalışmaların proleter bir nitelik kazanabilmesi gerçek bir parti çalışması karakteri kazanabilmesi için illegal yayınların güçlendirilmesi yönelimi RSDİP için önemliydi.

“Parti merkezlerinin sağlam bir şekilde illegal olarak örgütlenmesi, sistemli bir şekilde çıkan illegal yayınlar ve en önemlisi mahalli hücreler ve bunların da üstünde işçilerin arasından çıkan öncü işçiler tarafından yönetilen fabrika

hücreleri; işte sosyal-demokrat ve devrimci işçi sınıfı hareketinin her şeye karşı koyabilecek sağlamlıktaki çekirdeğini bu temel üzerinde kurdu.” İllegal devrimci gazete, aynı zamanda illegal parti komiteleri ve güçlü parti merkezi yaratma rolünü oynadı.

“..Eğer tek tek bölgelerde güçlü siyasal örgütler oluşturulmazsa, o zaman bütün Rusya için çıkacak en iyi gazete bile bir işe yaramaz. Tamamen doğru. Fakat sorun şudur ki, güçlü siyasal örgütler oluşturmak için bütün Rusya’ya seslenen bir gazeteden başka araç yoktur.” Devrimci bir gazetenin oluşturulacak bir devrimci örgüt için önemini belirten Lenin yoldaş, aynı zamanda örgütlenme olmadan devrimci gazetenin de yeterli fonksiyonu oynayamayacağını da belirtmektedir.

Görüldüğü gibi illegal devrimci yayın, Rusya’da çok yönlü ve önemli rol oynamıştır. Devrimci yayına biçilen misyon, verilen önem ileri boyutta olmuştur.

Bolşeviklerin Rusya’da devrimci faaliyetlerinde devrimci gazete aracılığıyla işçi sınıfı içinde sistemli ve sürekli bir şekilde propaganda ve ajitasyon çalışmasını yürütmüş, işçi sınıfı için-

Devrimci yayın, sadece Bolşevik örgüt yaratılmasında, Bolşevik kadroların eğitilmesinde, propaganda ve ajitasyon çalışmasının yürütülmesinde rol oynamıyor, aynı zamanda her türden oportünist ve revizyonist akımlara karşı da ideolojik mücadele yürüten güçlü bir mevzi rolünü oynuyordu.

de parti komiteleri kurmuş, kadroların eğitilmesi ve yetiştirilmesinde önemli roller üstlenmelerine hizmet etmiştir.

“İşçi komitelerinin örgütlenmesi, bu komitelerin merkezi sosyal-demokrat grup arasında düzenli gizli temasların sağlanması, işçi yayınlarının basılıp dağıtılması, işçi hareketlerinin bütün merkezlerinde bir rapor verme sisteminin örgütlenmesi, ajitasyon amacıyla bildiri ve çağrılarının dağıtılması ve tecrübeli bir ajitator kadrosunun yetiştirilmesi; genel hatlarıyla Rusya Sosyal Demokrasininin sosyalist faaliyetinin alacağı biçimler bunlardır.” (Lenin)

Bolşeviklerin politik faaliyetlerinde görev ve sorumluluklarının yerine getirilmesinde devrimci yayının rolü tartışılmaz derecede büyük olmuştur. **Iskra**, Lenin yoldaşın başyazarlığını yaptığı, yönetiminde yer aldığı, devrimci bir gazete olarak Bolşevik devrim tarihinde önemli roller oynadı.

Iskra yazı kurulu, Bolşevik kadrolarının toplantı ve eğitim merkezi olarak da işlev gördü. Lenin yoldaşın inisiyatifi ve doğrudan katılımıyla **Iskra** yazı kurulu, bir parti program taslağı hazırladı. 1903 Temmuz-Ağustos aylarında toplanan Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin ikinci kongresinin hazırlıkları yapıldı. Bu kongre ile Rusya'da gerçekten devrimci Marksist bir partinin temeli atıldı.

Bolşevik parti tarihinde en yetkin kadrolar bizzat devrimci yayının sorumluluğunda görev almıştır. **Iskra** yazı kurulunda gerek Bolşevik önder **Lenin** yoldaş gerekse Menşevik önderler **Plehanov, Martov, Akselrod, Zasu- liç, Iskra'nın** yazı kurulunda görev aldı. Bolşeviklerle Menşevikler arasında süregelen ideolojik-politik-örgütsel çatışmanın yaşandığı en keskin yerlerden bi-

ri **Iskra** yazı kurulu olmuştur. **RSDİP**'in ikinci kongresinden sonra Menşevikler **Iskra**'nın denetimini ele geçirmiş, 52. sayısından itibaren gazete Menşeviklerin yayın organı durumuna gelmiştir. **Eski Iskra Bolşevik bir gazete olarak çıkmış ancak Yeni Iskra ise Menşevik gazete olarak çıkmıştır.**

Bolşeviklerle Menşevikler arasında süregelen ideolojik mücadelenin önemli arenasına olmaya devam etmiştir devrimci yayın organları.

Devrimci yayın, sadece Bolşevik örgüt yaratılmasında, Bolşevik kadroların eğitilmesinde, propaganda ve ajitasyon çalışmasının yürütülmesinde rol oynamıyor, aynı zamanda her türden oportünist ve revizyonist akımlara karşı da ideolojik mücadele yürüten güçlü bir mevzi rolünü oynuyordu. Bolşevikler, devrimci yayını, devrimin önemli bir örgütlenme silahı olarak kullanmayı ustaca başardı.

Rusya'da merkezi görev, merkezi bir yayın organı eksenine kilitlenmişti. Merkezi yayın organı hem ajitasyon, hem propaganda ve hem de örgütlenme görevi görüyordu. Bolşevik parti tarihi, sınıf savaşımının zengin deneyim ve tecrübelerin kürsüsü olmuştur.

SBKP TARİHİ BOYUNCA ÇIKARILAN DEVRİMCİ GAZETELER

SBKP tarihi kapsamlı incelendiğinde devrimci gazete olarak tek başına **Iskra** çıkarılmamıştır. Farklı tarihlerde farklı isimler adı altında gerek merkezi iç yayın organı gerekse kitlelerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi amaçlı propaganda ve ajitasyon içerikli merkezi kitle yayın organları çıkarılmıştır.

Çarlık polisinin azgın saldırıları, toplatma ve gazeteleri kapatma ve para cezalarıyla yıldırma çalıştığı Bolşevikler, başta

işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin örgütlenmesi amaçlı devrimci gazete yayınlama faaliyetine hiç ara vermeden sürekli bir şekilde devam etmişlerdir.

ISKRA dışında farklı aralıklarla farklı isimler adı altında gazeteler çıkarılmıştır. Yayın alanındaki mücadele kesintiye uğramadan sürüp devam etmiştir.

Farklı süreçlerde farklı isimler altında yayınlanan gazeteler şunlardır; **ISKRA** ile aynı zamanda 1901 Nisan'ından-1902 Ağustos'una kadar (**Stuttgart'ta**) **Lenin** yoldaş tarafından yayınlanan **ZARYA (şafak)** adlı teorik yayın organı çıkarılmıştır.

İLERİ (vperyod) adlı Bolşevik gazetesinin ilk sayısı 4 Ocak 1905'te yayınlandı. Parti içinde ayrı merkezleri olan (Bolşeviklerle-Menşeviler) iki grup için ayrı yayın organı çıkarıldı.

İllegal merkezi yayın organı olarak, Lenin önderliğinde 1906'dan 1909 yılına kadar süren **PROLETARİ (proleter)** gazetesi çıkarıldı. Bu gazete 50 sayı yayınlandı. Bolşevikler bu yayın aracılığıyla gericilik yıllarında korunmayı ve örgütlerinin sağlamlaşmasını başarmıştır.

1912 yılında **Lenin** yoldaşın direktifiyle, Petersburg'da Bolşevikler tarafından günlük olarak çıkarılan **PRAVDA (gerçek)** örgütlerinin güçlenmesinde ve kitleler arasında etkinlik kazanmasında güçlü bir silah olmuştur.

PRAVDA, Bolşevik devrim tarihinde ileri bir rol oynamıştır. İşçi sınıfının Bolşevikler safında yer almasında, örgütlenmesinde ve savaşmasında gazete güçlü bir silah olmuştur. İki buçuk yıl içinde 8 defa kapatılan **Pravda**, farklı isimler altında yayın hayatını devam ettirmiştir. **Pravda** hem güçlü bir propagandist, ajitator iken aynı zamanda etkili bir örgütlenme aracı olmuştur. **Pravda**, aynı zamanda Menşeviklere karşı da bir ideolojik mücadele kürsüsü rolünü oynamıştır.

Bolşevikler, yığınlar arasındaki devrimci çalışmalarını tüm Rusya ölçüsünde **PRAVDA** üzerinden yürütüyordu. Öyle ki Bolşevikler "**Pravdacı**" olarak anılmaktaydı. Stalin yoldaş **Pravda** için şunları söylüyordu "1912 yılı **Pravdası** 1917 yılındaki Bolşevik zaferinin temelini attı."

İleri işçilerin eğitilmesi ve örgütlenmesi amaçlı çıkarılan **ZVEZDA** adlı haftalık gazete süreç içinde ihtiyaca yanıt veremez olunca, **PRAVDA** gazetesi çıkarıldı.

Ayrıca Lenin yoldaşın makalelerinin aynı zamanda yayınlandığı **PRAVDA** dışında **NAŞ PUT (bizim yolumuz)** gazetesi çıkarılmıştır. 25 Ağustos-12 Eylül 1913'e kadar Moskova'da legal olarak çıkarılan, günlük dağıtımı 17 bin ile 20 bin arası değişen gazete, işçi sınıfının bilinçlenmesinde önemli rol oynamıştır. Daha sonra Çarlık polisi tarafından gazete kapatılmıştır.

Keza, 1908 Şubat'ından 1917 yılının Ocak ayına kadar, toplam 58 sayı olarak, **RSDİP**'in resmi illegal merkezi yayın organı **SOTSİYAL-Demokrat** gazete çıkarıldı. Bu gazetenin ilk sayısı Rusya'da, sonraki sayıları Paris'te yayınlandı. Ardından Cenevre'ye aktarıldı. Yazı kurulunda **LENİN** yoldaşla birlikte Menşevik önderlerden olan **Zinovyev, Kamanev, Martov ve Dan** yer aldı. Lenin yoldaşın tasfiyecilere karşı uzlaşmaz mücadelesi sonucu **Martov ve Dan** istifa etti. 1911 yılından sonra gazeteyi **LENİN** yoldaş yönetti.

Bolşevik devrim tarihinde daha başka isimler altında farklı uluslara mensup proletaryanın çıkardığı devrimci gazeteler olmuştur. Ayrıca bölgesel, mahalli düzeyde farklı gazeteler de farklı dönemlerde çıkarılmıştır.

Bu kürsüden en iyi şekilde yararlanmak, sınıf bilinçli proleterlerin önünde duran bir görevdir. Parti bilincinin güçlendiril-

mesi MLM biliminin evrensel ilkelerinin çok yönlü incelenmesi ve bu ilkeler ışığında ülke pratiğine uygulanmasıyla maddi güce dönüşür. MLM biliminin sınıf savaşımında kullandığı araçları ele alış tarzı, bu araçla kitleleri mücadeleye yönlendirme, savaştırma, iktidarı ele alma yöntemlerinin bilinci kuşandıkça devrimin her bir aracı güçlü birer silah durumuna dönüşür. MLM bilimi, sınıf savaşımının her bir aracını güçlü birer silaha dönüştürme sanatıdır. Örgütlenme bilimi de bunu emretmiyor mu?

MAO VE "KOMÜNİST" YAYIN

ÇKP tarihinde parti içi yayın organı sınıf savaşımında önemli bir rol oynamıştır. Parti içi yayın organı ideolojik donanım sağlanmasında önemli bir yer tutmuştur. "**Komünisti Sunarken**" adlı makalesinde "**Merkez Komitesi uzun zamandır bir parti içi gazete yayınlamayı tasarlıyordu. Bu tasarımı nihayet şimdi gerçekleştirmiş bulunuyor. Böyle bir gazete ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip olan, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi'nin inşası için gereklidir... Bu gazetenin amacı ülke çapında ve geniş bir kitle karakterine sahip olan, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan tamamen sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiş bir Çin Komünist Partisi'nin inşasına yardımcı olmaktır. (Seçme Eserler. Cilt 2)**

Görüldüğü gibi parti içi yayın organı, **KP**'nin ideolojik, siyasi, örgütsel olarak sağlamlaşmasına yardımcı olmak amaçlı çıkarılmaktadır. İdeolojik sağlamlaşmanın, devrim perspektifiyle donanmanın yardımcı aracı, merkezi yayın organıdır.

Başkan Mao, partinin inşası sorunuyla, inşasına yardımcı ol-

ma sorunlarını birbirine karıştırmamıştır. Partinin inşası sorununun çözümünü "**partimiz devrimci savaşlar boyunca gelişmiş, sağlamlaşmış ve Bolşevikleşmiştir. Silahlı mücadele olmasaydı bugünkü Komünist partimiz de olamazdı. Bütün parti yoldaşları kanımızla ödediğimiz bu deneyimi hiçbir zaman unutmamalıdır**" şeklinde ele almaktadır.

Komünist Partisi, devrimci savaş içinde, silahlı mücadele içinde inşa olur. Bu MLM biliminin evrensel ilkesidir. Çin proletaryasının tüfekleri, Bolşevikler'in tüfekleri bu yasayı doğrulamıştır. Ülkemizin proleter tüfekleri de bu evrensel yasayı doğrulayacaktır. Rus devriminde gazeteye yüklenen rol, Çin devriminde devrimci silahlı mücadeleye yüklenen rolle aynı önemdedir. **Komünist** yayın organı ise **KP**'nin inşasında yardımcı bir rol oynamıştır.

İdeolojik berraklığın, proleter saflığın korunmasında her türden oportünist revizyonist akımlara karşı mücadelede devrimci yayın organı önemli rol oynamıştır. Ancak Başkan Mao'nun da belirttiği gibi bu rol hiçbir zaman esas olmamıştır. Başkan Mao'nun bilimsel öğretilerini ülkemiz koşullarına yaratıcı tarzda uygulayan Önder yoldaş **İbrahim Kaypak-kaya** ise devrimci yayının sınıf savaşımında oynadığı rol konusunda aynı düşünceleri savunarak, şafak revizyonistlerine karşı amansız mücadele yürütmüştür.

Kaypak-kaya yoldaş, hiçbir zaman ne parti içi yayını ne de merkezi kitle yayın organını komünist partinin inşası konusunda belirleyici ve tayin edici rol olarak ele almamıştır. Devrimci yayını komünist partinin inşasında yardımcı bir araç olarak benimsemiş, bu aracın önemini belirtmiş, politik mücadelede oynadığı rolü görmüş ve buna uygun hareket etmiştir.

SİYASİ MÜCADELENİN ÖNEMLİ BİR ARACI OLARAK DEVRİMCİ GAZETENİN SİLAHLI MÜCADELEYE HİZMETİ

Kaypakkaya yoldaşın şafak revizyonistlerine karşı yürüttüğü mücadelede önemli konularından biri de yayın organlarının niteliği, amacı ve işlevi sorunu olmuştur. MLM'nin temel sorunlarında yaşanan görüş ve düşünce farklılığı ülkenin sosyo-ekonomik tahlili, devrimin niteliği ve yolu, örgütlenme ve araçları konularına kadar uzanmıştır.

Şafak revizyonistleriyle **Kaypakkaya** yoldaş arasında yaşanan mücadele iki kanat, iki çizgi arasında yaşanan mücadele olarak bazen açık, bazen gizli bazen sert, bazen yumuşayarak aralıksız olarak sürüp devam etmiştir.

Şafak revizyonistleriyle **Kaypakkaya** yoldaş arasında illegal/legal yayının içeriği ve işlevi konusunda yaşanan mücadele ve bu mücadele sonucunda ortaya çıkan temel görüşler, günümüze de ışık tutmaktadır.

Şafak revizyonistleri farklı bir isimle gazete çıkarmanın o dönemin iflah olmaz M. Belli burjuvasından düşünce olarak farklılaşacağını belirtirken, **Kaypakkaya** yoldaşın yanıtı açık ve nettir. **“Bir hareketin çizgisini belirleyen şey, şöyle ya da böyle bir yayın organı çıkarmak değildir. Önemli olan yayın organının içeriğidir”** diyerek, yayın konusunda MLM'lerin görüşünün nasıl olması gerektiğini ortaya koyar.

İhtilacı bir örgütlenme ve silahlı mücadelenin yerine legalizm, reformizm, salt barışçı mücadeleyi esas alan, her türlü faaliyeti, legal yayıncılık faaliyetini güçlendirmeyi hedefleyen, İşçi-köylü çalışma komiteleri ve bürolar şeklinde örgütlenmeyi savunan, köy çalışmasını ikincil tutan, silahlı mücadeleyi durmaksızın köstekleyen, illegal fa-

aliyeti ikincil plana iten, Şafak revizyonistleriyle **Kaypakkaya** yoldaş arasında devrimci mücadelenin en temel en önemli sorunları konusunda sürekli bir mücadele yaşanmıştır.

Kaypakkaya yoldaş, Şafak revizyonistleriyle yaşadığı polemiklerde yayın organları meselesi ve yayın faaliyeti sorunu önemli yer tutmuştur.

“Legal yayıncılık faaliyetinin esas olmaması gerektiğini savunduğumuz için ‘gazeteyi ve dergiyi kapatmayı ve bütün kadroları fare deliğine tıkamayı savunuyorlardı’ diyorlar. Yayın faaliyetini hiçbir zaman red etmediğimizi, sadece bir komünist hareketin faaliyetinin yayınevi derekesine düşürülmesine karşı çıktığımızı daha önce belirttik. Zaten yayın faaliyetini nasıl anladığımızı bundan sonraki pratiğimizle de göstereceğiz.” (İ. Kaypakkaya)

Görüldüğü gibi **Kaypakkaya**

yoldaş devrimci gazetenin sınıf savaşımındaki rolünün hiçbir zaman inkar etmemiştir. Devrimci gazetenin nasıl ele alınması gerektiği, içeriğinin nasıl olması gerektiği, hangi mücadeleye bağlı ele alınması gerektiği konularında Şafak revizyonistleriyle farklı düşünmekteydi. Onun karşı çıktığı nokta, legal yayın faaliyetinin devrimci çalışmada esas alınması fikriydi. İlegal devrimci faaliyetin, temeline legal yayın faaliyetinin örgütlenmesinin konulmasına karşı çıkmaktaydı. Köylük bölgelerdeki mücadeleyi, silahlı mücadeleyi, illegal mücadeleyi red eden Şafak revizyonistlerine karşı **“silahlı mücadele esas”, “illegal faaliyet esas”, “köylük bölgelerde faaliyet esas”, “örgütlenmede parti örgütlenmesi esas”** diyerek yanıt vermektedir.

Nasıl bir devrimci çalışma? sorusuna Şafak revizyonistlerinin savunu şöyle olmuştur. **“İşçi-köylü çalışma komiteleri-**

Kaypakkaya yoldaş devrimci gazetenin sınıf savaşımındaki rolünü hiçbir zaman inkar etmemiştir. Devrimci gazetenin nasıl ele alınması gerektiği, içeriğinin nasıl olması gerektiği, hangi mücadeleye bağlı ele alınması gerektiği konularında Şafak revizyonistleriyle farklı düşünmekteydi.

nin görevi, dergi ve gazeteyi okumak, eleştirmek ve bunlara yazı yazmaktı ve başka bir şey değildi. ‘Her İşçi-köylü çalışma komitesi bir yazı kurulu gibi çalışmalı’ deniyordu. Yani her türlü faaliyet, legal yayıncılık faaliyetini güçlendirmeyi hedef alıyordu.”

Nasıl bir örgütlenme? sorusuna ise Şafak revizyonistlerinin yanıtı şu şekilde olmuştur. “İşçi-köylü çalışma komitelerinin görevi, dergi ve gazeteyi okumak, eleştirmek ve bunlara yazı yazmaktı ve başka bir şey değildi. ‘Her İşçi-köylü çalışma komitesi bir yazı kurulu gibi çalışmalı’ deniyordu. Yani her türlü faaliyet, legal yayıncılık faaliyetini güçlendirmeyi hedef alıyordu.” “Legal faaliyetin örgütlenmesi esastır, önce bozkırı kurutalım sonra tutuşturalım, önce ülke çapında örgütlenelim sonra silahlı mücadeleyi başlatalım”, “Eğitim grupları bir yandan halkımızın ileri unsurlarının, sempatizanların geri bilinçli işçilerin Marksist-Leninist eğitimlerini sağlayacak”.

Kaypakkaya yoldaş, Şafak revizyonistlerinden temelde farklı şeyler savunmaktaydı. “Bugün başlıca ve asıl görevimiz, partinin ve ordunun silahlı mücadele içinde inşa edilmesidir.”

Kaypakkaya yoldaşın, örgütlenme konusundaki görüşü de şöyleydi; “Örgütlenmedeki kavrayacağımız halka, parti önderliğinde, gerilla birimleri örgütlemektir. Diğer bütün grup ve hücreler, gerilla eyleminin seyri içinde ve onu destekleyecek, geliştirecek şekilde ele alınmalıdır.”

Legal faaliyeti esas alan, legal faaliyeti devrimci çalışmanın merkezine koyan Şafak revizyonistleri, doğal olarak barışçıl propagandayı esas almaktaydı. Silahlı mücadeleden, silahlı propa-

ganda ve ajitasyon faaliyetinden, gerilla mücadelesinden öcü gibi korkmaktaydı.

Şafak revizyonistleri salt okumaktan ibaret olan eğitim gruplarını savunurken, “önce bilinçlenme sonra savaşıma”, “önce bozkırı kurutma sonra tutuşturma” “önce ülke çapında örgütlenme sonra silahlı mücadeleyi başlatma” anlayışını dile getirirken,

Kaypakkaya Yoldaş; “Pratik faaliyetlerle sınıksız birleştirilmiş siyasi ve ideolojik eğitim etkinliğine hızla girişmeliyiz. Bunun için bence şunlar yapılmalıdır; devrimimizin çeşitli sorunlarına ışık tutan, çizgimizin, politikamızın ve programımızın propagandasını yapan merkezi bir yayın organı en kısa zamanda çıkarılmalıdır.”

Kaypakkaya yoldaş, devrimci eğitim çalışması yürütülmesine karşı değildi. Sınıf savaşımının sorunlarına, ihtiyaçlarına, silahlı mücadeleye hizmet etmeyen, eğitime karşıydı. Önder yoldaş, aynı zamanda devrimci gazetenin çıkarılmasına da karşı değildi. Ancak niteliği ve hangi mücadeleye hizmet edeceği konusunda şafak revizyonistleriyle farklılaşıyordu. “Gizli okuma faaliyeti, silahlı mücadeleye hizmet eden, onu geliştiren, güçlendiren bir faaliyet olarak” diyerek, devrimci eğitimin nasıl olması gerektiğini ortaya koyarken, devrimci yayını, legal faaliyetlerin tümünü, “illegal örgütlenmenin ve faaliyetin diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyeti köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye bağlı kılmak” şeklinde ele almakta ve savunmaktaydı.

Devrimin çeşitli sorunlarına ışık tutan, devrimin propagandasını yapan bir yayın organı neye hizmet etmelidir? sorusuna Kaypakkaya yoldaşın yanıtı açık ve nettir; “örgütlenmenin bütün diğer biçimleri, illegal okuma

grupları, yayınları basan, ulaştırılan ve dağıtılan hücreler vs. vs. gerilla faaliyetinin seyri içinde onun gereksinimlerine yanıt verecek, onu destekleyecek, güçlendirecek şekilde ele alınmalıdır” der. Oysa Şafak revizyonistleri legal yayın faaliyetini esas alarak bu faaliyeti devrimci faaliyetin merkezine koymaktaydı.

Kaypakkaya yoldaş, keza propaganda ve ajitasyon çalışmasında da Şafak revizyonistlerinden tamamen farklı görüşler savunmaktaydı.

Şafak revizyonistlerinin sağcı barışçıl propaganda ve ajitasyon çalışmasına karşı Kaypakkaya yoldaş; “Köylük bölgelerdeki faaliyetlerimizin içeriği ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığıımızdan beri hızla değişmiştir. ‘Barışçı’ propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon yöntemleri almıştır. ...Egemen sınıflar, köylük bölgelerde devrimci faaliyetlere meydan vermemek, varolan faaliyetleri yok etmek için azgın saldırılara girişmektedirler. Ufak bir ihbar üzerine büyük birlikleri harekete geçirmektedirler. Bu nedenle ‘barışçı’ propaganda ve ajitasyona özellikle köylerde olanak kalmamaktadır” diyerek, sürecimizin bugünkü sorunlarına da ışık tutmaktaydı.

Şafak revizyonistleri barışçıl propaganda faaliyetini, legal faaliyetleri, barışçıl mücadeleyi esas alırken Kaypakkaya yoldaş, silahlı mücadeleyi, illegal faaliyeti ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini esas almaktaydı. Her türlü legal/illegal devrimci yayın faaliyetini silahlı mücadelenin birer parçası, onu destekleyen, güçlendiren bir öğe olarak ele almaktaydı. Barışçıl propaganda (illegal/legal devrimci yayın, bildiri dağıtmak, afiş, pankart, parti ve ordu bay-

rakları, pankart asmak-duvar yazılması, kısaca yazılı-sözlü propaganda ve ajitasyon yapmak vb.) faaliyetini tali almaktaydı.

Kaypakkaya yoldaş devrimci (illegal/legal) yayın faaliyetini asla red etmeden, önemini gözardı etmeden sınıf savaşımında oynadığı rolü asla küçümsemeyen mücadelenin esası olarak almadan, savundu. Bu faaliyeti, temel mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi destekleyen, güçlendiren, tamamlayan önemli bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme ve eğitim aracı olarak ele aldı.

PARTİ; ÖNDERLER VE ÖRGÜTLEYİCİLER KURMAYIDIR

“Bugün kitleler dağınık ve dağınık oldukları için de güçsüzdürler. Huzursuzluk duyan protestolarda bulunan dağınık kitleler ile devrimci örgütler arasında bağın kopukluğu giderilmelidir. Başarının yegane güvencesi bu bağın güçlendirilmesidir.” Lenin.

Dağınık ve güçsüz olan kitlelerin örgütlü, güçlü duruma getirilmeleri nasıl başarılacaktır? Bu sorunun önemli yanıtlarından biri, devrimci örgütlerle dağınık ve güçsüz durumda bulunan kitleler arasındaki bağın güçlendirilmesidir. Bu bağın güçlenmesini sağlayacak olan parti komiteleridir, bu bağı sağlayacak olan sınıf bilinçli proleterlerin ihtilalci kitle faaliyetidir. Kitlelerin kendi sorunları etrafında örgütlenme ihtiyacının somuta çevrilmesiyle,

kurulan politik bağın güçlendirilmesiyle örgütlenme sorunu çözümlür.

Sözlü ve yazılı propaganda aracının etkili ve güçlü kullanımı, örgütlenmenin zeminini kolaylaştıracaktır. Devrimci yayın, propaganda ve ajitasyon faaliyetinde örgütlenmede kullanılacak etkili araçlardan biridir.

Proletarya Partisi önder ve örgütlenmede kurmay rolünü oynarken devrimci yayınlara önemli iş düşmektedir. Bu bilinç, kullandığı propaganda aracının zenginleşmesini ve etkili hale getirilmesi sorununu da çözer.

Proletarya Partisi esasta bu soruna doğru yaklaşmıştır. Ancak dönem dönem dünyada ve ülkemizdeki tasfiyecilik akımlarının etkisinde kalarak bazı yanlış eğilimler bu alanda etkili olmaya çalışmıştır. Bir dönem devrimci yayının propaganda ve ajitasyonda oynadığı rol, örgütlenmede oynadığı rol yeterince önemsenmemiştir. Sol anlayış eğilimleri etkili olmaya çalışmıştır. Her şey silahın namlusundan bakan anlayış ışığında devrimci yayın sorununa yaklaşılmaya çalışılmıştır. Önem ve ihtiyacı yeterince bilinince çıkarılmadan temel mücadele biçimine ve araçlarına karşıt olarak çıkarılmıştır. Dönem dönem de temel mücadele biçimine hizmet etme anlayışı unutulmuş, bu aracın sınıfsal içeriğinin özü gözden uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Özellikle adına **“yeni dünya düzeni”** denilen kapitalizmin dünya ölçeğin-

de geliştirdiği ideolojik-psikolojik saldırıların boyutlandığı dönemde tasfiyeciliğin devrimci saflarda estirdiği sağcı rüzgarın etkisi yaygın üzerine de yansımıştır.

“Bağımsız gazetecilik”, “üçüncü göz”, “tarafsız gazetecilik” vb. olarak ortaya çıkan anlayışlar esasta tasfiyeciliğin ideolojik saldırıları sonucunda yaşanan bozulmalardır. Burjuva saldırıları karşısında ideolojik olarak boyun bükme, önünde eğilme ve bozulmadır. Sınıf bakış açısından uzak olan bu bakış açısı, proletaryanın bakış açısı olmaz. Proletaryanın bakış açısında, her zaman sınıf ve sınıflar mücadelesi vardır.

Devrimci gazetecilik soruna da bu bakış açısıyla bakar. Hangi sınıfın gazeteciliği hangi sınıfın gözleriyle olaylara, gelişmelere, yaşananlara bakacağız? Proletaryanın gözleri ve beyniyle mi? Yoksa burjuvazinin gözleriyle mi olaylara bakacağız? Hangi sınıfın gazetecilik anlayışını savunacağız? Esas mesele budur. Bu bakış açısını muğlaklaştıran, belirsiz hale sokarak içini boşaltan anlayışlar ve yaklaşımlar proletaryanın bakış açısı ve anlayışı olamaz.

Devrimci yayın faaliyeti yalnızca kitlelere yönelik yapılan propaganda ve ajitasyon faaliyeti değildir. Parti içi merkezi yayının önemi, kitlelere yönelik olarak çıkarılan propaganda ve ajitasyon amaçlı örgütlenme pers-

Şafak revizyonistleri barışçıl propaganda faaliyetini, legal faaliyetleri, barışçıl mücadeleyi esas alırken Kaypakkaya yoldaş, silahlı mücadeleyi, illegal faaliyeti ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini esas almaktaydı.

PARTİ

7. KONFERANSINI
GERÇEKLEŞTİRDİ!

YAŞASIN

7. KONFERANSIMIZ!

pektifli yayınlar kadar önemlidir. Parti içi yayın, parti içi ideolojik birliğin pekişmesinin aracıdır. Partinin ideolojik sağlamlığının, politik niteliğinin yükseltilmesini de sağlar. Her türden oportünist ve tasfiyeci anlayışlara karşı partiyi eğitmenin kürsüsü rolünü oynar.

“Yayın faaliyeti; başka hiçbir faaliyetin yerine geçirilmeden, örgütsel toparlanma ve gelişim için sınıf mücadelesi karşısında ideolojik-politik donanımın sağlanması için, esas örgütlenmenin ve çalışmanın önünü açmak için süreci belirleyen/belirleyecek araç olarak kullanılmadı” (Komünist-43. 7. Konferans kararlarından)

Partinin gelişimi ve Bolşevik parti anlayışının gerekleri açısından devrimci yayın faaliyeti asla vazgeçilemez önemdedir. Dönem dönem merkezi düzeyde yaşanan boşluktan kaynaklı gerilemeler, zaafların oluşmasını yaratmıştır. Ancak merkezi iç yayın olsun merkezi kitle yayın olsun ideolojik eğitimin politik donanımın vazgeçilemez araçları olduğu gerçeği asla unutulmamalı-

dır.

Merkezi iç yayın, parti bütünü önderliğin yönelimi doğrultusunda eğitmesi, yönetmesi ve tespit edilen hedeflere doğru yönlendirmesi olarak da önemlidir. Proletarya partisinin merkezi kumanda kademesi aynı zamanda benimsediği yönelim doğrultusunda parti bütününi yönlendirmesi yönetmesi ve eğitmesiyle sorumludur. Bu sorumluluk yerine getirilmediği zaman tasfiyeci ve oportünist anlayış ve eğilimlere proletarya partisinin kapasitesinin aralığı açılmış olur.

Bu durumda, sızmalar başlar. Geçmiş yaşanan süreç önemli tarihi tecrübelerle doludur. Kılıç ve kalem kurmayın hizmetinde rolünü beraber ve birlikte oynamalıdır. **“İyi yazıyor”** diye, kalemin parti dışı ve parti üstü anlayış sahiplerine verilmesi doğru değildir. Yazım yeteneğine, yazınsal ifade zenginliğine sahip olmak demek, parti görüşlerini partinin belirlediği temel yönelime uygun şeyler yazmak değildir. **Kalem, kılıcın yönelimine uygunluk içinde, bütünlüklü olmalıdır. Kalem başka yöne-**

limde kılıç başka yönelimde sallanmaz. Kurmayın emrettiği yönde kullanılan kılıç, kurmayın emrettiği yönde yazan kalem, değerlidir.

Devrimci yayın faaliyetinin öneminin bilince çıkarılması aynı zamanda parti ve önderlik bilincinin kuşanılması demektir. Devrimci yayın faaliyetine verilen önem aynı zamanda önderlik sorununa verilen önemin de bir parçası demektir.

Merkezi yayın faaliyeti farklı şekillenmiş içinde olan ya da eğilimi taşıma potansiyelinde olanlara bırakılmamalıdır. Bu faaliyetin kumandasında parti önderliği olmalıdır. Bu ilkenin gevşetilmesi demek, önderlik bilincinin gevşetilmesi demektir.

Kitle yayın organı proletarya partisinin temel yönelimi ve çizgisi doğrultusunda kitlesini şekillendirmek görev ve sorumluluğuyla yükümlüdür. İster legal olsun ister illegal olsun devrimci yayının oynadığı öz birdir. **“devrimimizin çeşitli sorunlarına ışık tutan çizgimizin, politikamızın ve programımızın propagandasını yapan” (İK. Seçme Yazılar. syf.33)**

“Devrimci yayın organı hangi biçimde yayınlanırsa yayınlansın propaganda ve ajitasyonu içermeli komünist örgütlenme çizgisini uygulamalıdır.” (Komünist 47)

Devrimci yayın organlarının niteliğinin yükseltilmesi, proletarya partisinin sınıf savaşımında yoğunlaşması, politik niteliğinin yükseltilmesi yani partinin seviyesinin yükseltilmesiyle ilintilidir. Sınıf bilinçli proletarya, devrimci yayının niteliğini yükseltmek için sınıf savaşımının niteliğini yükseltmek göreviyle karşı karşıyadır. **Sınıf ve parti bilincinin güçlü donanımı sınıf savaşımındaki yönelim adımlarını hızlandırır, cesareti büyütür, umudu çoğaltır, davaya olan inancı pekiştirir.**

SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN GREVİ VE KAMUYA YÖNELİK SALDIRILAR

“Kamu Yönetimi Temel Tasarısı” ekonomik ve demokratik planda halkımıza yönelik saldırının kalıplaştırılmasının, yasalaşıp kurumsallaşmasının adıdır. Bu tasarı aynı zamanda (ve esas nedenlerinden biri olarak) siyasal iktidarın merkezden çevreye, bütünden parçaya doğru aynen uyarlanmasıdır. Şu örnek çarpıcıdır. Tasarıdan ilgisizmiş gibi, bağımsızmış gibi görünen bir süre önce gündeme getirilen “psikolojik harp”in 81 ilde valilikler düzeyinde örgütlenmesi, bunun için hazırlıkların olduğailerlemiş olması hedeflenenin ne olduğunun açıkça resmidir. Dünya Bankası’nın raporlarında geçen “esnek, etkin ve piyasa dostu devlet” budur.

Sağlık emekçileri “**insanca yaşanacak ücret ve herkese ücretsiz ve nitelikli sağlık hizmeti**” talebiyle 5 Kasım’da ve hemen ardından 24 Aralık’ta bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Eylem, hem taleplerin yakıcılığı hem de sağlık emekçilerinin güçlü katılımı nedeniyle önemli olduğu kadar, kamu çalışanları sendikalarının saldırılar karşısında protestocu, protokolcu tarzı açısından eylem anlayışlarını ve “**grev yapılamaz**” açmazlarını yıkıp pratikleştirdiği için de önemlidir. Yine “**Kamu Yönetimi Reformu**” gibi oldukça kapsamlı bir saldırı dalgasının esas hazırlıklarının tamamlandığı ve işbirlikçi medya eliyle güncelleştirildiği şu günlerde “**Kamu Yönetimi Reformu**” setini hedeflemesi nedeniyle de önemlidir.

AKP hükümeti, 5 Kasım ve 24 Aralık eylemleri öncesi, eylemi boşa çıkartmak ve etkisizleştirmek için elinden geleni ardına koymamış, bilinen yöntemlerle sayısız saldırılar

gerçekleştirmiştir. Sağlık emekçilerinin sendikal ve mesleki örgütleri olan –ki aynı zamanda eylemi örgütleyenlerdir- SES ve TTB’ye yönelik karalama kampanyaları, meslek onuruna yönelik demagojiler, soruşturma tehditleri birinci ağızlarca, Başbakan ve Sağlık Bakanlığı’nca yapılmıştır. Kamuoyunu yanlış ve maksatlı bilgilendirerek sağlık emekçilerine karşı kışkırtmaya, böylece SES ve TTB üzerinde bir baskılanma yaratmaya çalışarak, hasta ve hasta yakınlarıyla sağlık emekçilerini karşı karşıya getirecek provokasyonlara başvurmaktan çekinmemişlerdir. Bütün bu saldırılara sağlık emekçilerinin yanıtı eylemin hazırlıklarını ve örgütlenmesini **daha güçlü** ve **daha yaygın** yaparak olmuştur. Nitekim hükümet, baskı ve gözdağının sökmediğini görünce saldırı oklarını sağlık emekçilerinin birliğine yöneltmiş, bu birliği bölmeye çalışmış, “**Aile Hekimliği**” gibi bir uygulamayı pratisyen doktorlara bir parmak bal olarak yalattık istemiştir.

SES ve TTB aylar öncesine

dayanan hazırlıklarını bütün saldırıları göğüsleyerek, aşarak püskürtmüş ve 5 Kasım ve 24 Aralık ile taçlandırmıştır. En küçük sağlık biriminden, en büyük hastanelere kadar her iş yerinde yoğun ve sistemli bir çalışma yürütülmüş, sürecin bilince çıkartılması ve eylemlerin etkin bir biçimde sahiplenilmesi için tabana çok yönlü olarak nüfuz edilmiştir. Kararlılık ve coşkuyla kimi yerlerde yüzde 100'leri bulan bir katılımı ayrıca bazı hasta ve hasta yakınlarının, birçok demokratik(!) ve meslek örgütlerinin tehditlerine, saldırılarına hakettikleri yanıt da verilmiştir.

Bu eylemlerde sağlık emekçilerinin grevlerinde başarıyı getiren olgular ve bununla bütünleşen örgütlü gücün müdahale biçim ve içeriklerini değerlendirmek, doğru sonuçlar çıkarmak **en az** eylemin kendisi kadar önemlidir. Bu nedenle sağlık alanında yaşanan sorunlar ve sağlık emekçilerinin durumunu; devletin sağlığa ve sağlık emekçilerine yönelik politikalarını, son olarak da bu politikalar karşısındaki anlayış ve pratik görevlerimizi yazımız içerisinde ele almaya çalışacağız.

Halkın sürekli fakirleştiği, işsizliğin görülmemiş boyutlara ulaştığı bir ülkede yaşıyoruz. Emperyalistlerin yaşamayı, ayakta kalması için halkımızın emeği, alınteri, topraklarımızın zenginliği kaynak olarak bu asalak, çürümüş güçlere sunulmaktadır. Egemenler iliklerine dek halkımızı, ülkemizi sömürmekte, sömürdükçe semirmektedir.

Gazeteler son yirmi yıl içerisinde 216 milyar dolar faiz ödemesinin yapıldığını yazıyor. Halkımızdan "**kamusal hiz-**

metle size geri dönecek" diye toplanan vergiler, emperyalist sermayeye ve işbirlikçilerine borç faizi olarak akıtılınca, halkımıza yükü ağır bir yaşam kalyor.

İlk çığığını üçbin dolarlık borçla atıverir her yeni doğan çocuğumuz. Memleketin hali böyle olunca, sağlığın ve sağlık hizmetlerinin hali de buna uygun olur. Hastane önleri her zaman neden hınca hınç kalabalıklarla doludur? SSK devlet hastaneleri ve klinik önlerinde neden her zaman uzayıp giden kuyruklar vardır; seçim gezilerinde burjuva partilerinin "**hastane yapacağız, doktor getireceğiz**" propagandaları neden hep boş çıkar? Bir istatistiğe göre yoksul annelerin bebekleri zengin ailelerininkine göre 4-5 kat daha fazla ölüyor. Elbette çocukların ölmesi kaderden, alınıyısından değil, yokluktan, yoksulluktan. Küçük mezarların sayısının çok olmasının nedeni budur. Uluslararası sözleşmelerde "**Sağlık insanların doğuştan kazandığı bir haktır**" cümlesi bizim ülkemizde "**emekçi halkımızın bir çocuğu olarak doğdum. Tıpkı onlar gibi bana da yokluklar ve zulümler reva görüldü. Bunun için yoksulluğumuzun, hastalığımızın ve ölümlerimizin sorumlusu emperyalistler ve TC devletidir**" diye okunur.

Sağlık emekçilerinin bu tablodaki yeri belki de en trajik olanıdır. Yüzlerce hastaya bakmak, muayene etmek zorunda kalan doktorlardan gerçek anlamda şifa bulabilir mi hasta? Bir ameliyattan diğerine koşan, saatlerce yoğun bir tempoyla çalışan tabibin, yorgun ve uykusuz haliyle hastanın içinde malkas, sargı bezi vb. malzemeleri unutması olağanlaştığı için, mi-

zahi dahi zenginleştiremiyor. Parası olmayan hastayı yüzgeri göndermek, acil servis ve diğer bölümlerde eleman yetersizliğinden ölümlere, acılara tanık olmak sağlık emekçileri için çaresizlik ve fazlasıyla yıpranma nedenidir.

Yıllardır düzelmek bir yana koşullar daha da kötüleşmektedir. Son 20 yıldır uygulanan neo-liberal politikalarla en temel gereksinimler bile fiyatlandırılıp, piyasalaştırılmıştır. 20 yıldır adım adım uygulanan politikalarla halkımız açlığa ve felakete daha da yakınlaşmıştır. Bu yetmezmiş gibi yeni yeni programlarla hergün, bir önceki günü aratır duruma gelmiştir.

ÖLDÜRÜCÜ YENİ BİR HALKA; "SAĞLIKTA DÖNÜŞÜM PROJESİ"

Önceleri sağlık alanında yaşanan sorunların başlıcası, **bütçeden sağlığa ayrılan kaynak miktarı** görülürdü. Köklü nedenlerden bağımsız ele alınsa da sorunun sağlığa yansımaları önemliydi. Her alanda olduğu gibi sağlıkta da bu sonuç; emperyalizme bağımlılığın ve bir avuç kompradorun, büyük toprak ağalarının iktidarda oluşunun kefaletiydi. Bütçenin yüzde 70'ini-80'ini doğrudan emen kan emiciler bununla yetinmezler/yetinmediler de. Halkımız sınırlı da olsa yararlandığı sağlık hizmetlerini arar duruma düşürüldü. Sigorta ve devlet hastaneleri ödenek yetersizliği kısıncına alınırken, muayene kuyrukları ilaç kuyruklarıyla büyütüldü. Tıp bilimi ve teknoloji çok hızlı değişirken, ülkemiz hastaneleri geri, hantal aletlerle başbaşa bırakıldı. Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar düşük ücretlerle, uzun çalışma süreleriyle, başdöndürücü bir çalışma

temposuyla sağlık hizmeti vermek için didinip durdu. Diğer yandan özel hastaneler, klinikler birbiri ardısına açılıp emekçilere; “**Ya binbir eziyet sonucunda yetersiz sağlık hizmeti alacaksın, ya da elini cebine atıp özel hastaneye, kliniğe gideceksin**” tercihi sunuldu. Bununla da yetinilmeyip hastanelerdeki çeşitli hizmetler taşeronlara devredildi.

Sağlık alanında yaşanan bu gelişmelerin her biri doğrudan veya dolaylı bir biçimde sağlık emekçilerine de yansdı. Özel hastanelerde çalışan sağlık emekçileri birçok haktan mahrum olduğu gibi patron tarafından ücreti ödenmiş bir mal gibi görülerek, kişi ve meslek onuruna yönelik saldırılar ve uygulamalarla karşı karşıya kalmış, insafsızca çalıştırılmıştır. “**Sözleşmeli Personel**” statüsü yaygınlaştırılmış, bu personeller devgüvencesiz ve baskı altında çalıştırılmıştır. 657 sayılı yasa dahilindeki “**bordro mahkumları**” yasal engellerin yanısıra, keyfiyet, sürgün, soruşturma tehditleriyle IMF’nin belirlediği yaşama mahkum edilmiştir.

Kuşkusuz yaşananlar bunlarla sınırlı değildir. Sağlık alanında yaşanan bütün sorunları gölgede bırakacak yeni yeni tezgahlar planlanmaktadır. Sağlık hizmetlerinin daha nitelikli olması ve sağlık emekçilerinin insanca bir ücrete kavuşturulması talebine “**bütçe yetersiz-IMF anlaşmalarına uygun değil**” vb. cevaplar veren faşist devlet diğer yandan, tüm nüfusu kapsayacak “**Genel Sağlık Sigortası**” hazırlıkları içerisinde olduğunu duyurmuştur. “**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**” başlığıyla hazırlıkları başlatılan ve nüfus cüzdanında TC yazan bütün vatandaşlar için “**Genel Sağlık Si-**

gortası” yapılacağını, sosyal güvenliğin tek çatı altında birleştirileceğini savlayan bu girişim, bütün alanlarda yaşanan yıkım projeleriyle birlikte değerlendirildiğinde, halkımızın hayrına bir “proje” olmayacağını söylememiz için fazlasıyla nedenimiz var demektir.

İlk bakışta bütün bir toplumun genel sağlık sigortasına kavuşturulması gibi bir sistem, hiçbir sağlık güvencesi olmayan emekçi yığınların büyük bir kesimi için çekici gelebilir. Keza SSK, Bağ-Kur gibi sistemlerle boğuşan halkımız da yaşamları boyunca bu sistemden çektikleri eziyet nedeniyle sosyal güvenliğin tek çatı altında birleştirilmesi propagandasının aldatıcı büyüüne kapılabilir. Bütün sal-

neye mal olacağını görmeye, incelemeye çalışalım.

Toplumun bütün kesimlerini içerisine alacak bir sağlık sigortası sistemi, öncelikle bütçede buna uygun bir düzenlemenin yapılmasını gerektirir. Bu da sağlığa ayrılan bütçenin yükseltilmesidir. Baktığımızda **2004 yılı bütçesinde sağlığa ayrılan miktar diğer yıllarla hemen hemen aynı orandadır.** Bununla birakalım nüfusun tamamını, şu an yararlanan kesimlerin dahi nasıl yararlan(ma)dığını biliyoruz. Öyleyse “**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**”ne bağlı olarak “**Genel Sağlık Sigortası**” hangi finansmanla yaşama geçirilecektir? Hükümet finansman temini konusunda açık bir şey söylemiyor. Ama şunu söyli-

dırı paketleri gerçek özleri gizlenerek, tersyüz edilip gerçeğin tam tersini yansıtan kodlamalarla sunulmuyor mu? Gerçekler gizlenip halkımız yanıltılırken, hedefledikleri sistem uygulamaya konuluyor, uygulamaların yıkıcılığıyla yüzyüze gelindiğinde ayaklar suya değmiş oluyor ama bu arada yapılanlar da yapılmış oluyor.

Şimdi “**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**” denilen hazırlığa biraz daha yakından bakıp, halkımıza

yor; “**Sosyal güvenlik sisteminin bütçe üzerindeki yükünü azaltacağız**”. Bu ne demektir? Bu “**bütçede sağlığa ayrılan miktarı daha da düşüreceğiz**” demektir. Peki o halde toplumun tüm kesimlerinin yararlanacağı “**Genel Sağlık Sigortası**” ne demek oluyor? Aradaki bu büyük çelişkinin, nefesi güçlü bir hocanın okumasıyla veya bir başka hokus pokusla kaldırılacak gibi olmadığını İmam Hatipli başbakan bilmez mi?

Su anda geçerli olan sistemden sağlık hizmetleri işçilerin bordrosundan kesilen SSK primleri ve devletin sağlıkla ilgili bütçesinden karşılanmaktadır. Ayrıca emeklilik maaşı da, işçinin çalıştığı süre boyunca bir kısmı kendisinden, bir kısmı patronundan kesilen bu SSK primleri nedeniyle verilmektedir.

Halk düşmanı hükümetin başı, arkasına medya sürüsünü takarak, iftar şovları yapmaya, yalan demagojilerle peynir gemisini yürütmeye devam etsin; “Sağlıkta Dönüşüm Projesi”nin finansman ... 5 Kasım ve 24 Aralık eylemlerini gerçekleştiren SES ve TTB’nin talepleri arasında ‘Sağlık hizmetlerinin ticarileşmesini hedefleyen sağlıkta dönüşüm projesinin durdurulması’ ve ‘halk’ için ek ‘**Sağlık Vergisi**’ anlamına gelen Genel Sağlık Sigortası’ndan vazgeçilsin” başlıklarıyla çoktan açığa çıkartıldı bile. 5 Kasım eylemine karşı faşist devletin izlediği saldırgan tutumda bu deşifre edişin, dolayısıyla suçüstü yakayı ele vermenin büyük payı vardır.

“**Genel Sağlık Sigortası**” diyerek emekçi halkımızdan sağlık vergisi alınacak ve bu bütçe denilen havuzda toplanıp sonra gereğince(!) dağıtılacak. Peki kimlere gidecek bu ek kaynak?

Yakın zamanda gerçekleştirilen bir uygulamayı hatırlayalım. Sağlık Bakanı halkımıza dedi ki; “**Adımını attığımız yeni düzenlemeyle istediğin hastanede –bu özel hastane de olabilir- sağlık hizmeti alabileceksin!**” Yani işçinin sadece SSK hastanesine veya kamu çalışanlarının devlet hastanelerine gitme zorunluluğunu kaldırdıklarının, dileyenin SSK-devlet-Üniversite ve özel hastanelere

gideceğinin müjdesiydi(!) bu.

Aylar önce verilen bu müjdeli(!) haber, “**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**”nin bir ön adımymış meğer. Sağlık vergisiyle oluşturulacak ek kaynak uluslararası sermayeye, egemen sınıflara ve sağlık alanındaki uzantılarına akıtılacaktır. Hastanelerde sağlık hizmeti yeni duruma göre fiyatlandırılacak, servisler (göz, dahiliye, KBB, ortopedi vs) parça parça özelleşecek, buralarda kabul edilen hasta ve verilen metin toplam tutarı halktan toplanacak sağlık vergisiyle, aslan payı uluslararası kuruluşlar olmak üzere, sermayeye transfer edilecektir.

“**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**” yalnız bunların önünü açmıyor, kompradorlara ve efendilerine daha başka fırsatlar, olanaklar sunuyor veya mevcut olanları güçlendiriyor. Nasıl mı? **28 Kasım** tarihli **Yeni Şafak Gazetesi** “**işverenin sırtındaki kambur: SSK primi**” başlıklı haberini birinci sayfadan verdi. Haber, “**Patronlar Klubü**” TİSK’in raporuna göre yorumlanarak düzenlenmiş. Bakın neler söylüyor bu MÜSİAD-TÜSİAD yalakası gazete; “**Ekonomik canlanma ve istihdamdaki oran işverenin sırtındaki SSK prim yükü nedeniyle gerçekleşmiyor**” (Gördünüz mü kabahat kimdeymiş?!) Gazete ağzındaki baklayı çıkarıyor ve patronların SSK primlerinin düşürülmesini (aslında

kaldırılmasını ama şimdi değil) istediklerini yazıyor.

Şu anda geçerli olan sistemden sağlık hizmetleri işçilerin bordrosundan kesilen SSK primleri ve devletin sağlıkla ilgili bütçesinden karşılanmaktadır. Ayrıca emeklilik maaşı da, işçinin çalıştığı süre boyunca bir kısmı kendisinden, bir kısmı patronundan kesilen bu SSK primleri nedeniyle verilmektedir. Patronların SSK primlerini kaldırın, makul düzeye düşürün talimatlarına şüphesiz hükümet icabet edecektir. Aynı patronlar işçiye “kesilen primler zaten senin ücretine yansımıyor, ben bu primlerin şu kadarını (elbette çok çok az olarak) sana doğrudan vereyim, istersen bunu kullanırsın, istersen ilerisi için özel sigorta kuruluşlarına yatırıp emekli olursun” diyecektir. Veya SSK primleri patronların uygun gördüğü düzeye düşürülecektir.

Bu hazırlıkların neye dönük olduğunu, Yeni Şafak Gazetesi’nin ve tabii diğer borazanların neyin zeminini yarattıklarını görmek için, yine birkaç ay öncesine dönelim. Sağlık Bakanı halkımıza “istediğin hastaneye gidebilirsin” müjdesini verirken aynı günlerde Doğan Holding’in gazete ve TV’lerinde özel sigortacılık üzerine sağnak halinde yayınlar yapıyordu. Halkımız yeterince “**aydınlatıldıktan**” sonra aynı gazete ve TV’ler Doğan Holding’e bağlı nurltopu gibi bir sigorta şirketinin kurulduğunu duyurdular.

Birbirlerine bağlı olarak ortaya çıkan bu gelişmeler, emperyalist politikaların bir gereği olarak hazırlanmış “**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**”nin birer uzantılarıdır.

Sağlık emekçileri ücret düşüklüğünün yanısıra olumsuz çalışma koşullarına ve birçok mesleki sorunlara sahiptir. Sağlık hizmetlerinin hızla ticarileşmesi sadece çalışma koşullarının bozulmasını değil, aynı zamanda insan ve meslek onurunun da saldırıya uğramasını getirmiştir.

Yapılmak istenenleri özetlersek;

Sağlık hizmetleri tamamen ticari olacaktır. ‘Genel Sağlık Sigortası **“halkımıza parasız ve kaliteli sağlık”** değil, **“Sağlık Vergisi”** adıyla yeni bir kambur yükleyecektir.’ **“Paran kadar sağlık”** alınabilecek ve her zamanki gibi nitelikli sağlık

hizmeti sadece zenginlere mahsus olacaktır.

Kamuya ait sağlık birimleri özelleştirilecek, özel hastane ve kuruluşlar “sağlık hizmetleri”nde halkımızdan kesilecek sağlık vergisini hortumlayacaktır.

Sosyal sigortalar yerine özel sigortacılığın önü açılacak, yaygınlaştırılacak, yaşamını devam ettirmekte zorlanan emekçi halkımız ya emeklilik düşleri için özel sigortaların kucağına itilecek ya da yaşam boyu çalışmaya mahkum olacaktır. (Çalışmayan, çalışmayacak durumda olan aç kalır!)

“Kamu Yönetimi Reformu”na geçit vermemek için daha çok 5 Kasımlar, 24 Aralıklar!

Buraya kadar sağlık alanında gerçekleştirilmek istenen yeni düzenlemenin yani **“Sağlıkta Dönüşüm Projesi”**nin ne olduğunu, halkımız için ne anlama geldiğini açmaya çalıştık. Peki SES ve TTB’yi bu eylemlere

götüren yalnızca halka yönelik bu saldırıya karşı mesleki duyarlılık ve kişisel sorumluluklarının bir gereği olan karşı koyma mudur? **SES ve TTB emekçileri halkımızın bir parçası olma dışında bu projeden nasıl etkilenecektir?**

Sağlık emekçileri ücret düşüklüğünün yanısıra olumsuz çalışma koşullarına ve birçok mesleki sorunlara sahiptir. Sağlık hizmetlerinin hızla ticarileşmesi sadece çalışma koşullarının bozulmasını değil, aynı zamanda insan ve meslek onurunun da saldırıya uğramasını getirmiştir. Soruşturma, disiplin cezaları, sürgün gibi uygulamalarla birlikte **“Sözleşmeli Personel”** statüsü getirilerek iş güvenceleri yok edilmiştir. Özel hastane ve kuruluşlarda bırakılmı örgütlenme hakkını, özlük haklarına dahi sahip değillerdir. Grev ve TİS hakkının olmadığı **“Toplu Görüşme”** diye diyalogtan öte bir anlamı olmayan sendikal hakla mevcut sorunlarına çözüm getirecek güçten uzak durumdadırlar.

Bütün bunlar kapsamlı ve önemli saldırılardır. Fakat sağlık emekçilerinin mevcut sorunlarını misliyle artıracak asıl büyük saldırı **“Kamu Yönetimi Reformu”** ve buna bağlı yerelleşme-özelleştirme Kamu Personel Rejimi gibi düzenlemelerle önemli oranda tamamlanacak **“Yeniden Yapılanma”**dır.

Emperyalist sermayeye tam bağımlılığı, dizginsiz sömürü ve talanı; ayrıca faşizmin daha vurucu, daha etkin, daha baskıcı ve manevra yeteneği yüksek olmasını getirecektir. Hukuksal ve kurumsal düzlemdeki bu hazırlıklar **5 Kasım ve 24 Aralık G(Ö)REV’deyiz** eylemlerinin esasını oluşturmaktadır.

Daha önceki yazılarımızda

“Yeniden Yapılandırma Merkezli” reform hazırlıklarının neler getirip-götüreceğine değinmiştik. Buradan şunları belirtmemizin yeterli olacağı inancındayız.

Birkaç bakanlık dışında geri kalan bütün bakanlıkların taşra teşkilatları kapatılıp İl Özel İdareleri ve belediyelere devri suretiyle birbuçuk milyondan fazla kamu emekçisinin önce sözleşmeli personel statüsüne düşürülmesi, böylece işgüvencelelerinin yok edilmesi, ayrıca “**Personel Fazlası**” denilerek ilk elden binlerce kamu çalışanının çıkartılması yaşanacak.

“**Kamu Personel Rejimi**” ile kamu çalışanları diğer kamu personeli ile birlikte “çalışanlar” olarak tanımlanacak esnek çalışma, üretim bu “**çalışanlar**”a da uygulanacak. “**Performans Ölçüm Kriterleri**” sayesinde(!) kamu çalışanları oynak ücretle tanışacak. Kamu çalışanlarının birliği de bu sistemle dinamitlenecek, “çok çalışma çok ücret”le çalışma yarışa dönüştürülecek; derece, kıdem ve yükselme “kriterleri” de bu vahşi yarışla belirlenecek.

Hizmetin özelleştirilmesiyle sağlık emekçilerinin (vd. kamu çalışanlarının) mevcut sendikal örgütlülüğü yok edilmek istenecek.

Varolan özlük haklarının kaldırılması ve daha düşük ücretle çalışma zorunluluğu getirilecektir.

Daha birçok özelliğiyle söz konusu “reform” larla kamu çalışanlarının çalışma ve yaşam koşulları bütünüyle sarsılacak, oldukça geri noktalara çekilecektir. Bununla birlikte bütün halkın karşı karşıya kalacağı saldırılardan da ayrıca payını alacaktır.

Yukarıda bahsini ettiğimiz

“Sağlıkta Dönüşüm Projesi”nin içeriği “**Kamu Yönetimi Temel Tasarısı**”nın kapsamı dahilindedir. Sağlık emekçileri; hasta ve hasta yakınlarına önemli ölçüde etkileyecek bu projenin dayandığı kaynağı yerinde tespit ederek; sorunu ulaşılabildiği oranda hastalara ve yakınlarına, daha geniş kesimlere anlatarak onların da aktif desteğini alıp eylemlerini gerçekleştirmiştir. Bu eylemler ile grev silahını kullanan sağlık emekçileri hizmetten gelen gücün kullanılmasının önünü açmıştır.

Fakat bunların sadece bir ilk adım olduğu, daha etkin, daha güçlü ve süreklileşmiş biçimde devamı gelmemesi halinde **zevahir kurtarma** dışında bir anlam taşımayacağı, herhangi bir etkide bulunmayacağı görülmeli-bilinmelidir.

“**Kamu Yönetimi Temel Tasarısı**” “sıradan” bir saldırı değil. Emperyalist sermayenin krize; bağımlı ülkelerden bir çözüm olarak tasarlanmış, bunu gerçekleştirmek için de olanca gücüyle yüklenmiş bir saldırı olduğu bilinmektedir. Saldırının emekçi halk için ne düzeyde bir yıkım getireceği bilindiği için “**reform-devrim-demokrasi** vs.” maskeleri takılarak ve konjonktürde gereğince kullanılarak harekete geçilmiştir. Bu hedefe ulaşmak, sürdürülebilirliğini sağlamak için, devlet, en üst düzeyde örgütlenerek zulüm, şiddet ve baskı mekanizmalarını en ileri noktalarda devreye sokmaktan kaçınmayacaktır.

Bu koşullarda kamu çalışanları ve işçi sendikaları, diğer demokratik kurumlar-kuruluşlar varlıklarını devam ettireceklerini sanıyorlarsa eğer, bu büyük bir yanılgı olacaktır. Hem üstelik “**Yeniden Yapılanma**” biraz da “**yönetişim**”ci devlet değil

midir? Demokrasi ve katılımcılık figürü için STK’lar stepne olarak beklenilmekte, üçüncü ayak olarak yönetimdeki yeri hazırlanmaktadır.

Başta KESK olmak üzere bütün demokratik kurumlar bu gerçeği görmek durumundadır. Tabana bu gerçeklerin sözcüsü olarak gitmeli ve üye kitlesini saldırılara karşı hazırlamalıdır.

Sendikal konfederasyonlar ve diğer demokratik kurumların mücadeleye dayalı birlikteliklelerini oluşturmak, bunun için çaba harcamak saldırının bilincinde olduğunu söyleyen KESK için **ertelenemez** bir görevdir.

Süreklili ve çok yönlü eylemliliklerle sorunun gündemleşmesi, halkın en geniş kesimlerinin katılacağı eylemlerin hedeflenmesi mücadelenin ana halkası olmalıdır.

Söz konusu eylemler bir kez daha hükümetin de, devletin de yumuşak karnını göstermiştir. **Sorunun halka maledilmesi ve halkın sürece dahil edilmesi en temel sorundur.** Mağdur olan kimdir ve kimdir muzdarip? Halkımız bu soruya en doğru yanıtı ancak yaşayacağı pratik eylemlilerle bulacaktır. Takılan bütün maskeler yaşanan pratikler sayesinde düşürülecektir. Faşizmin bütün korkusu budur. Bu iki eylem sendika merkezleriyle kitlesi arasındaki yabancılaşmanın, güvensizliğin nasıl aşılacağına; tabanla önderliğin buluşma durumunda etkin bir gücün nasıl doğduğuna ve her türlü saldırının örgütlü güçle nasıl göğüslendiği ve aşıldığına pratik bir örnektir. Bütün mesele harekete ve kitleye yön veren anlayışın ne olduğundadır. Kamu çalışanları protestocu-protokolcu tarzdan bitap düşmenin etkisi ve rutinleşmiş

“eylemler”le enerjisini çarçur edenlere karşı güvensizdir. Eylemlerle kamu çalışanları bir kez daha sorunun önderliklerde olduğunu göstermiştir.

“**Kamu Yönetimi Temel Tasarısı**” ekonomik ve demokratik planda halkımıza yönelik saldırının kalıcılaştırılmasının, yasalaşıp kurumsallaşmasının adıdır. Bu tasarı aynı zamanda (ve esas nedenlerinden biri olarak) siyasal iktidarın merkezden çevreye, bütünden parçaya doğru aynen uyarlanmasıdır. Şu örnek çarpıcıdır. Tasarıdan ilgisizmiş gibi, bağımsızmış gibi görünen bir süre önce gündeme getirilen “**psikolojik harp**”in 81 ilde valilikler düzeyinde örgütlenmesi, bunun için hazırlıkların oldukça ilerlemiş olması hedeflenenin ne olduğunun açıkça resmidir. Dünya Bankası’nın raporlarında geçen “**esnek, etkin ve piyasa dostu devlet**” budur.

“Yangın” sadece işçi ve kamu çalışanlarıyla sınırlı değildir. “Reform”lar, hizmetlerin maliyetinin tüketiciden karşı-

lanmasını getiriyor. Diyelim ki mahalleye elektrik, su, telefon, kanalizasyon vb. gibi altyapı gerekecek, mahalleye bunların gelmesi için maliyet masrafını mahallelinin ödemesi gerekmektedir. Veya asfalt yenileme, park ve bahçeler yapma, okul ve diğer hizmetler vs. vs. Yani tüm bunların maliyeti (kullanımı değil yapımı) mahalle nüfusuna taksim edilerek karşılanacaktır. Yine diyelim ki hiçbir geliri olmayan veya ödeyecek durumda olmayanlar çıktı, bunlar ödemedi muaf tutulmayacaklar. Onlara da “**ödemem gereken miktar şu kadar, ya parayı ödersin, veya buna denk düşen şu kadar gün gelip çalışacaksın**” denilecektir. Haraç ve soygun resmileşiyor, angarya yasalaşiyor. Halkımız ödeyen-ödemeyen biçiminde birbirine düşman edilecektir.

Demek ki yaygın bir bütün olarak halkımızı içine alıyor. Bunu kitlelere anlatmak her türlü araç ve yöntemle kitleleri aydınlatmak örgütlemek ve bunlara karşı harekete geçirmek zo-

runluluktur. “**Politik çalışma**” denilen kavramı anlamak, pratikte anlamlandırmak için koşullar mükemmeldir. Mahalleler, işyerleri, fabrikalar, okullar ve köyler; bütün alanlar özgünlükleriyle birlikte incelendiğinde, “reform”ların kime, nasıl yarayacağı somutlandığında duyarlılık oluşacaktır.

Bu görev en başta devrimci ve komünistlerindir. “**Kitlelerle bütünleşmek**” şiarının bugün teorik-politik ifadesi tasarıyla ilgili çıkış olacaktır. Kitleleri kuşatan, bunaltan saldırılar ve mevcut çelişkiler bir yana bırakılarak örgütlenilebilir mi? Elbette hayır. O halde bugünkü yönelimimizin içeriği “Yeniden Yapılanma”nın kendisi olmak durumundadır. Geliştirilen bu saldırı dalgası üzerinden kitlelerle yakınlaşılmalı, adeta kitlelere hücum etmeli, çeşitli araç ve yöntemlerle kitleleri harekete geçirmeliyiz. Kitleleşmek-kitleleri mücadele içerisinde örgütlemek; kitlelerin içinde, önünde olmak bundan başka birşey değildir.

EMPERYALİSTLERİN “ÇABUK SONUÇ ALICI, KISA VADELİ SAVAŞ” STRATEJİSİNE BAKIŞ

Düşmanı her yerde saldırı durumundan savunma durumuna sokmak, işgalci güçleri yenmek için vazgeçilmez gerekli bir yöntemdir. Irak halkının direnişi emperyalist işgalci güçleri saldırı durumundan savunma durumuna zorladıkça onları öz topraklarından kovma başarısını elde edecektir. Savaşın uzayan her dakikası, işgale uğrayan Irak halkının lehinedir. Emperyalist işgalciler, sürecin uzayan her dakikasında Irak halkının direnişinde boğulacaktır. Zaman, süreç Irak halkının direnişinden yanadır.

Emperyalist güçlerin Irak’a yönelik saldırı savaşı, Irak’ı işgale boyutlandı. ABD emperyalizmi, ezilen dünya halklarının iradesini ilk kez çiğnemiyor. İlk kez bir askeri işgal gerçekleştiriyor. İlk kez insanlık suçu işlemiyor. İnsanlık tarihi ABD emperyalizminin onlarca işgal, istila, katliam, onlarca sömürgecilik örnekleriyle doludur. Yakın tarihimizde, yirminci yüzyılın son çeyreğinde de emperyalistler ve suç ortakları tarafından birçok işgal ve saldırılar gerçekleştirilmiştir. Ezilen dünya halkları birçok işgal, saldırı ve katliamlara maruz kalmıştır.

Dünyada ezenle ezilen sınıflar arasında çelişkiler var oldukça, ezenlerin kendi aralarında çatışma ve çıkar dalaşları sürdükçe, emperyalizmle ezilen dünya halkları arasında çelişkiler devam ettikçe, dünya barışı asla sağlanamayacak, dünyada barış ve güven ortamı oluşmayacaktır. Çünkü, **emperyalizm, savaş demektir, gericilik demektir.** Soygun, yağma ve yıkım demektir. Emperyalizm var olduğu sürece savaşlar kaçınılmaz olarak sürecektir.

Emperyalist-kapitalist sistemin var olduğu her an çatışma ile

karakterize olmuştur/olmaktadır. Görünüşte çatışmanın, savaşın olmadığı süreçlerde dahi göreceli, geçici dönemler olmuştur. Emperyalizm, sosyalist sistem var olduğu sürece de sürekli sosyalist sisteme karşı kışkırtıcı rol oynamış, nükleer silah kullanma tehdidiyle üstünlük sağlamak isteyerek, barışın esas düşmanı olduğunu her vesileyle sergilemiştir.

Emperyalizm savaşlara başvurmadan yaşayamaz. Süreğen krizini hafifletmek, ertelemek, zamana yayılı şekilde tehlike sınırını aşmayacak tarzda kontrol altına almak amaçlı politikalar geliştirirken aynı zamanda bölgesel ve dünya ölçeğinde savaşlara başvurmadan çekinmemiştir. Savaşlara başvurmak zorunda kalmıştır. Çünkü aşırı üretim ve kâr hırsı denklemi gereği yeni pazarlara, yeni alanlara sürekli ihtiyaç duymaktadır.

Sosyalist maskeli modern revizyonist iktidarların birer birer yıkılıp, dağılmasıyla birlikte, emperyalizm, adına “Yeni Dünya Düzeni” dediği “yeni” bir ekonomik-politik-ideolojik-psikolojik saldırı hamlesi başlattı. Emperyalizmin en büyük saldırısı ideolojik ve psikolojik plan-

da gelişti. “Tarihin sonu”, “İdeolojiler öldü”, “ezen ezilen çelişkisi ortadan kalktı”, “savaş dönemi sona erdi”, “bilgi ve teknoloji çağı” vb. manipülasyonlar hızla devam etti.

Proleter ideolojiye, devrime, halkların devrim ve özgürlük istemlerine, kurtuluş arayışlarına yapılan bu en kapsamlı saldırıda geçici olarak başarılar elde ettiler. Küçük burjuvazinin büyük bir kesimi bu saldırıdan önemli derecede etkilendi. Büyük bir sarsıntı yaşayarak devrim ve sosyalizm ideallerinden vazgeçerek düzen içine evrildiler. Devrimci zeminden reformist zemine kaydılar. Proleter sınıf bilincine ve güçlü devrim davasına sahip olmadıkları için radikal devrimci mücadeleye son vererek, düzen içi mücadeleyi tercih ettiler.

80’li yılların sonları ve 90’lı yılların başında ideolojik olarak önemli oranda sarsıntı geçiren devrimci örgütler ve halklar, uzunca bir süre bu ideolojik saldırı şokundan kurtulamadılar. Yeni dünya düzeni saldırı sürecinin gelişimiyle birlikte, kapitalizmin yarattığı tahribatların sonuçlarını yaşayarak gören kitleler, Proletaryanın ideolojisine ve devrim davasına elveda diyenler, son birkaç yıllık gelişmeyle birlikte kapitalizm karşıtı düşüncelere “daha fazla ilgi göstermeye”, emperyalizmin barış değil savaş olduğu gerçeğini bir kez daha “hatırlamaya” başladılar.

Kitleler, kapitalizmin çözüm olmadığını, süregelen krizini kontrol altına alma amaçlı gerçekleştirdiği reformların yamalı bohçaya dönerek, yamanacak hiçbir parçasının kalmadığını, süregelen işsizlik, süregelen yoksulluk ve yokluk olduğunu, kendi pratikleriyle gördüler. Ne ezen

ezilen arasındaki çelişki ne de savaşlar ortadan kalktı. Ne bilgi çağı geldi. Ne de teknoloji çağı. Gelen daha fazla işsizlik, yoksulluk ve koyu karanlıktı.

Kitleler kendi yaşam tecrübeleriyle kendiliğinden de olsa belli sonuçlara vardılar. Kapitalizmin çözüm olmadığını “Yeni Dünya Düzeninin” bir aldatmaca ve manipülasyon olduğunu, kapitalizmin yeni bir saldırısından başka bir şey olmadığını, sonuçlarıyla sınırlı kalsa da açık bir şekilde görmeye başladılar. Yaşananları anlamaya başladılar. Zengin-fakir ayrımının ortadan kalkmadığını bilakis derinleşerek uçurumlara vardığını gördüler.

Kapitalist-emperyalist sistem, süregelen krizini kontrol altında tutmak amaçlı belli adımlar atmaya çalıştıysa da istediği **“istikrar ve güven ortamını”** yaratamadı. Kendi iç çözümsüzlüğünden, zorunluluklarından kaynaklı olarak, Irak’a müdahale için saldırı koşulları yaratmaya çalıştı.

ABD ve İngiliz emperyalistleri ekonomik krizine “çözüm” amaçlı Irak petrollerine, enerji kaynaklarına, tarihi zenginliklerine göz dikerken aynı zamanda Ortadoğu’daki egemenliğini artırmak ve hakimiyetini perçinlemek amaçlı yeni bir oluşuma,

yeni bir değişime ve yapılandırmaya gitmek zorundaydı. Bu adımları atmaya ihtiyacı vardı. Diğer kapitalist ülkelerle kendi arasındaki açığı daha fazla açarak, gittikçe kapanmaya başlayan farkı çoğaltarak, onları kendi egemenlik ağına takmaya çalışmak zorundaydı.

Bizler olguları her yönüyle incelemek zorundayız. Bu anlamda **ABD liderliğindeki saldırıların tek amacı, Irak petrollerini ele geçirerek tek hakimi olmak değil, aynı zamanda bütün geçiş güzergahlarını kontrol altına alarak diğer emperyalistler üzerinde de egemenliğini sağlama almaktır.** Ayrıca Arap ülkelerinde gelişecek, olası bir radikal ve kendi kontrolü dışına çıkmış islami muhalefeti ezmek için Irak’ı işgal etti. Ve Ortadoğu’ya **“ABD patentli demokrasiyi”** yerleştirmek istiyor. Yeni bir dizayn vermek istiyor.

Bu işgal ve istila hareketi emperyalizmin sömürgecilik politikasından başka bir şey değildir. Bu işgal, kesinlikle **“Irak’ı silahsızlandırma ve teröristlerden arındırma operasyonu”** değildir. Bu söylem, dünya halklarını aldatmak amaçlı söylenen ve inandırıcılığı sınıfta kalmış bir söylemdir. Kendileri dışında kimsenin inanmadığı

kocaman bir yalandan ibarettir!

Saldırgan yüzünü ve savaş emellerini gizlemek amaçlı **“barışın ve demokrasinin gerçek temsilcisi olduğu”** iddiaları, tamamen uydurulmuş iddialardır. Bir çocuğu bile kandırmaktan uzak olan bu yalanlar, işgal ve saldırılarına karşı oluşan tepkileri hafifletmek ve oluşacak tepkilerin içeriğini bozup, saptırmak amaçlı yaratılmak istenen, kamuoyunu kendi iğrenç çıkarları için hazırlama çalışmalarıdır. Ancak, dünya halkları yıllardır, barışın düşmanı, savaş kışkırtıcısının kimler olduğunu çok iyi bilmektedir. Kitleler, ABD emperyalistlerinin savaşın yaratıcısı, barış ve demokrasinin gerçek düşmanı olduğunu, yaşadıkları deney ve tecrübelerle görmüştür.

Dün Çin’de, Vietnam’da, Kore’de, Kamboçya’da, Laos’da bugün Somali’de, Yugoslavya’da, Afganistan’da, Irak’ta yaptıkları tamamen kapitalist sınıf çıkar amaçlı işgal ve saldırılardır. Halklara bir aç kurt gibi saldırmak, ülkelerin egemenlik haklarını gasp etmek, iç işlerine müdahale ederek, kendi kaderlerini tayin hakkını ortadan kaldırmak amaçlı birçok pratikler sergilemiştir. Ancak her defasında “haklı olanlar” emperyalistler

olmuştur, her defasında “demokrasi ve barış gücü”nün temsilcileri kendileri olmuştur. Ancak, yaşanan her sosyal pratik, her politik gelişme bunun tersini ispatlamıştır. Halklara acı, yıkım ve ölümden başka hiçbir şey vermeyenler, onlara kölelik ve karanlıktan başka hiçbir şey götürmeyenler yine emperyalistler ve yeminli uşakları olmuştur.

Bugün de benzer senaryolarla saldırgan ve işgalci politikalarını yaşama geçiriyorlar. Ancak, dünya halkları emperyalistlerin yalanlarına inanmayacak kadar yeterli deney ve tecrübelerle sahiptir.

“Yüksek sulh yargıçlarına evleri tutuşturma izni verilmişken, halka lamba bile yakmak yasaklanmıştır.”

Emperyalistlerin ve gericilerin yöntemi budur. Her türlü kasap bıçaklarını ellerine alıp canlara kıyarken halkların çıplak elle savaşımını “terörist”lik diye suçlamışlardır. Tarihi yazanlar ne generaller ne de zalim diktatörler olmuştur. Tarihi yazanlar halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleridir.

Amerikan ve İngiliz işgalci emperyalist güçlerinin saldırı savaşımının niteliği, sömürgeciliğin siyasal amaçlarını sağlamayı gözetten bir saldırı savaşımıdır. Bu

saldırı savaşımı, sömürgeciliğin yeni bir saldırısıdır.

Emperyalist canavarlar, halklara karşı imha ve yok etme saldırılarına girişip, ülkeleri işgal ederken her zaman hedefledikleri şu olmuştur; çabuk sonuç almak. Yaşanan gelişmeler göstermiştir ki halkların devrimci direnişi bu hayali istemi her zaman boşa çıkarmıştır.

Emperyalistlerin saldırı savaşlarında, işgal ve istilalarında hakim olan stratejik politikası, “Savaşı çabucak bitirmek için hızla savaşmaktır”. Savaşın boyutlarını büyütmelerine karşın, uzun savaşlara girmek zorunda kalmaktan kurtulamamışlardır. Vietnam, Çin, Kore, Cezayir, Arnavutluk, Kamboçya vb. ülke halklarının direniş pratikleri göstermiştir ki emperyalistler hiçbir zaman hedefledikleri kısa vadeli sonuç alma stratejilerine ulaşamamışlar, tam tersine uzun süreli savaşlara girmek zorunda kalarak, yenilgiye uğramışlardır.

Yakın tarihimizde kısa süreli direnişlerle karşılaştıkları bazı örnekler verilebilir; Yugoslavya, Afganistan vb. örnekler emperyalistlerin kısa vadeli sonuç alma stratejileri için birer “olumlu” örnek olarak görülebilir, ancak özellikle Afganistan’a baktığımızda işgal güçlerinin ve

Emperyalistlerin sömürücü hegemonyacı sınıf çıkarları, savaş dinamikleri, savaşma gücü ve yetenekleri uzun süreli bir savaş stratejisini uygulamaya olanak vermez. Oysa halkların sabır çatlatan devrimci direnişleri uzun süreli savaşlara dayanmak için muazzam örnekler göstermektedir.

kuklası hükümetin Kabil dışına çıkamadıkları da açıkça görülmelidir.

Emperyalistlerin sömürücü hegemonyacı sınıf çıkarları, savaş dinamikleri, savaşıma güç ve yetenekleri uzun süreli bir savaş stratejisini uygulamaya olanak vermez. Onlar her zaman sonuç alıcı, kısa vadeli savaşlara hazırlanır ve böyle bir savaş pratiklerini isterler. Onların uzun süreli savaşıma dayanacak güçleri yoktur. Oysa halkların sabır çatlatan devrimci direnişleri uzun süreli savaşlara dayanmak için muazzam örnekler göstermektedir.

Amerikan emperyalizmi, askeri gücünü, taktiklerini yalnızca silah gücüne ve ateş gücüne dayandırmıştır. Birliklerin gücüne ilişkin savla birlikte, zaferi teçhizat ve silahların belirleyeceği savını hep savunmuştur. **Ancak ezilen dünya halklarının devrimci pratiği bu savı defalarca çürütür, mahkum etmiş, yerle bir edilmesini sağlamıştır.** ABD ve İngiliz emperyalistleri modern silahlarla donatılmış kuvvetlerle hava kuvvetlerinin ve donanmasının desteğinde açacakları bir sınırlı savaş kesin olarak kazanacakları iddiasından vazgeçemediler.

ABD ve İngiliz emperyalistleri her zaman halkların gözünü korkutmak amacıyla silahlı güçlerinin görülmemiş propagandasını yaparlar. Ellerindeki imha ve yok edici silahların reklamlarını TV kanallarında ustaca ve sistematik bir şekilde sürekli yaparlar. Bu propagandaların tek bir amacı vardır; Halkları korkutmak, emperyalist efendiler karşısında savaşıma cesaretlerini kırmak ve boyun eğdirmektir. Korku virüsünü halkların beynine aşılama. **TV kanalları silah tüccarlarının bir panayır are-**

nası rolü oynamaktadır.

Çok defa bu yalan propagandaya bu bilim dışı dezenformasyona küçük burjuvazinin hatırı sayılı kesimleri de inanır ya da önemli oranda etkisi altında kalır. Emperyalistlerin askeri ve teknik gücünün abartılı propagandası altında dehşete kapılır, sendeler, şaşkınlık ve korku içinde düşmanın yenilmezliği fikrini savunmaya, inanmaya başlar, buna uygun teoriler üretir, politikalar saptar.

Oysa proletaryanın bilimsel dünya görüşü silah ve teknik konusunda tercihini her zaman insandan yana yapmıştır. Savaşta belirleyici olanın silah değil insan olduğunu her defasında belirtmiş, tercihini açıkça insandan yana yapmıştır. **İnsan, politika ve ideolojik savaşın belirleyici etkenleridir.** Halkların direniş ve devrim tarihi bu tezinin doğruluğu konusunda onlarca olumlu örnekle doludur.

Modern silahlara sahip olmaları, sayıca üstünlükleri, hava ve kara savaşı üstünlükleri, ileri teknoloji imkanları onları, kısa vadeli sonuç alma stratejisini yaşama uygulamak için yeterince ikna edici etmenler olarak görmekteyler. Bütün sömürücü egemen sınıflar savaşta, silahın ve teknolojinin belirleyici rol oynadığını savunur, buna inanır. Bunun propagandasını yapmakta geri durmaz.

Savaşı kısa sürede bitirme stratejisinin bir dayanağı da, onları ekonomik olarak daha az savaş harcaması yaptırmadır. Onlar için savaşın kısa sürede bitirme isteminin altında yatan gerçeği, savaşın uzun sürmesi durumunda savaş harcamalarının artması, moral üstünlüğünün kaybı demektir. **Savaş stratejisi, ekonomik-askeri-teknik ve moral vb. faktörlerinin, bü-**

tünlüğüdür. Bu faktörler, bir stratejinin önemli birer parçalarıdır.

Emperyalistler, “üstün güç olduklarını, geri ülkelere demokrasi götürdüklerini, terörizmi yok etmek için barış gücü rolü oynadıklarını” iddia ederek, hem dış kamuoyu için hem de iç kamuoyu için bu ve buna benzer propagandaları yoğunlukla kullanır.

Yürüttükleri yalan propagandayla eğittikleri, şekillendirdikleri askerleri savaşa gönderir. Savaşa sürülen askerlerin önemli bir bölümü yoksul ve göçmenlerdir. Siyahların yoğunlukta olmaları ise savaşa katılanların, Amerikan toplumunun en “alttakileri” olduğunu açıkça göstermektedir.

Savaş üstünlüğünü ve savaş inisiyatifini ele geçirmek amacıyla, savaşı kısa sürede bitirme planları ve stratejileri çok defa yanlış ve hüsrarla, ağır bir yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Emperyalistlerin benzer stratejileri, Irak saldırısı için de geçerli olmuştur, olacaktır. Hayal peşinde koşan ABD’li ve İngiliz generallerin boş gururları onları Irak’ta da benzer stratejik sonuçlara götürecektir. ABD ve İngiliz emperyalistleri halkların gözünü korkutmak amacıyla silahlı güçlerinin abartılı propagandasını savaş öncesi yoğunluklu bir şekilde, sistematik olarak yaptılar. Şok bir saldırıyla Bağdat’ı kısa sürede ele geçirecekleri, Irak halkının silah ve teknik üstünlük karşısında direnecek gücünün olmadığı vb. iddialarla yoğun bir manipülasyon saldırısına giriştiler. Yeni ürettikleri silahların Körfez savaşından daha etkili ve öldürücü olduğunu, isabet ve imha gücünün tartışılmaz olduğu yalanlarını “usta gazeteci”, TV spikerleri,

“savaş programı sunucuları, psikolog savaş uzmanlarınca” sunuyorlardı.

Üstünlük ve “zafer” psikolojisiyle “eğitilen ve şekillendirilen” Amerikalı askerler hesaplamadıkları halkların direnişiy-le karşılaşınca şok oldular.

Emperyalist hayalci generalerin saldırı stratejileri yanılıyla bitti. Saddam’ın zulmü altında inleyen Irak halkının Saddam’a karşı ayaklanacaklarını, kendi asker ve generallerinin Saddam’ın emrine uymayacakları, Amerikan ve İngiliz askerlerini çiçeklerle karşılayacaklarını zannettikleri Şii halkı bile işgalcilere karşı koyup, direnince, emperyalistler şok yaşadılar. Savaşın ilerleyen günlerinde 48 saatte bitireceklerini iddia ettikleri savaşın uzun süreceğini ifade etmek zorunda kaldılar. Savaşın kısa sürede sonuçlanmayacağını çabuk anladılar.

“Halkların kendilerini güllerle karşılayacakları, Saddam diktatörünün zulmü altında yaşayan halkın Amerikan saldırılarıyla birlikte ayaklanacakları” düşüncelerinin ve bunun üzerinde şekillenen planların tamamen boş olduğu ortaya çıktı. Ne halk zalimleri güllerle karşıladı ne de hava saldırıları sonrası Saddam diktatörünün zulmü altında inleyen halk ayaklandı. Zalimlerin penceresinden bakılarak dünyada görülenler, zalimlerin gördükleri gibi değildi. Zalimlerin hesapları, planları tutmadı. **Gerçek bambaşka, işgalci zalimlerin gördükleri bambaşkaydı.**

Irak halkı çok iyi bildikleri kendi öz topraklarında onurluca savaşma ve direniş haklarını kullanarak dünyanın en lanetli emperyalist haydutlarına gereken dersi vermeye başladılar. Irak halkının gücü, direniş hakını kullanmasından bağımsız-

lık ve özgürlük tutkusundan gelmektedir. Irak halkı iyi bilmektedir ki boyun eğerek, köleliği kabul ederek özgürlüğünü kaybedecektir. Kölelik boyunduruğu altında onursuzca yaşamaktansa onurluca kendi vatan topraklarını kanlarıyla sulamak daha onur vericidir. Irak halkının özgürlük ve bağımsızlık iradesi emperyalistlere boğazlanacak koyun olmadıklarını gösterdi.

Irak nezdinde yaşanan bu gerçeklik bir kez daha gösterdi ki ezilen dünya halklarının emperyalist efendilere, zalim işgalcilere ne güveni ne de inancı vardır. Irak halkı değil miydi yıllarca ABD ambargosu altında yaşayan? İlaçsız, gıdasız kalan? Onların çocukları değil miydi hastane kapılarında ilaçsızlıktan ölen? Şimdiye dek yüzbinlerce ölen çocuk Iraklı’dır. Iraklı anne, Iraklı emekçi baba bunları nasıl unuttur? Nasıl işgalci katillerin işledikleri cinayetleri affeder! Halkların adalet ve insanlık vicdanı, yurtseverlik bilinci ve duygusu henüz ölmediği içindir ki işgalci emperyalistlere karşı kahramanca direniyorlar. Irak halkı ne kadar uzun savaşırsa o kadar güçlenecek, öte yandan düşman ne kadar uzun savaşırsa o kadar büyük güçlüklerle karşılaşacaktır.

Düşmanı her yerde saldırı durumundan savunma durumuna sokmak, işgalci güçleri yenmek için vazgeçilmez gerekli bir yöntemdir. Irak halkının direnişi emperyalist işgalci güçleri saldırı durumundan savunma durumuna zorladıkça onları öz topraklarından kovma başarısını elde edecektir. Savaşın uzayan her dakikası, işgale uğrayan Irak halkının lehinedir. **Emperyalist işgalciler, sürecin uzayan her dakikasında Irak halkının direnişinde boğulacaktır.** Zaman, süreç Irak halkının direnişinden yanadır.

Amerikan ve İngiliz kuvvetlerinin uyguladıkları taktiklerin modası geçmiş burjuva askeri biliminin ürünleri olması değil, Irak halkının kahramanca, zeki ve yürekli savaşımı emperyalistleri çıkmaza sokacaktır.

Irak halkının işgalci emperyalist güçlere karşı askeri siyasal, psikolojik, diplomatik vb. bütün cephelerde verdiği savaşım askeri ve siyasal savaşımlarla birlikte başarıyı garantileyecektir.

Askeri ve siyasal savaşım birbiri sıkıca bağlıdır. Bunlar birbirini tamamlar. Bugün Irak halkının uyguladığı vur-kaç taktikleri

emperyalistleri zora sokmaktadır. Onları fena halde korkutmaktadır.

Gerilla savaşının askeri taktikleri büyük bir kuvvet karşısında küçük bir kuvvet kullanmaktır. Gerilla savaşının belirgin taktiği, küçük bir kuvvete büyük bir kuvvetle saldırmaktır. Bu askeri taktiklerdir her türden işgalci emperyalist güçleri batağa sürükleyecek olan.

Emperyalist işgalciler, askeri sahada “zaferi sayılar belirler”, “zaferi donanım ve silahlanma belirler”, “zaferi uçaklar belirler” diyerek, bozguna uğramaktan kurtulmamaktadır. Çünkü kalabalık ordu, ileri teknoloji, bol askeri araç savaşta her zaman beklenen sonucu vermez!

Savaş sahasında belirleyici rol oynayan her zaman kara savaşıdır. Son söz karada söylenir. ABD emperyalistleri her zaman hava kuvvetlerinin üstünlüğüne güvenir. En modern saldırı uçakları, bombardıman füzeleri, Apache ve Awacs helikopterleri, imha edici hava üstünlüğüne, bombalarına karşın, askeri ve teknik açıdan da birçok hata yaparak, kendi imhalarına neden olmaktadır.

İşgalci emperyalistlerin kara birliklerinin savaş tecrübesi yeterince yoktur. Onlar savaşta, hava üstünlüğüne ve havadan savaşı sonuçlandırma stratejisine yeterince kilitletiklerinden, kara savaşına yeterince ağırlık vermemektedirler. Kara savaşında kendi güçlerini en son modernize silahlarla donatırken, savaşın esas belirleyici faktörü olan cesaret, inanç ve kararlılıktan yoksun olduklarından başarılı olmaları her zaman engellenmiştir.

İnsan, politika ve ideolojik etkenler savaşın belirleyici etkenleridir. Ancak insan faktörü

tek bir kişiye indirgenemez. Direnişin lideri olarak gösterilen Saddam’ın yakalanmasının direnişi bitirememesi önemlidir. Birincisi kendileri de çok iyi biliyordu ki, Saddam direnişin lideri değildi, ikincisi liderleri yaratan halklardır ve ortadan kaldırılsalar da halklar yeni liderlerini çıkaracaklardır. Bu konuda Peru örneği öğretici derslerle doludur. Peru Komünist Partisi lideri Gonzalo’nun 1992 yılında yakalanması Peru devrimini önemli oranda etkilese de, devrim yürüyüşü bugün de sürmektedir. Emperyalizm, direnişin lideri olmadığını bildikleri halde Saddam’ın yakalanmasını psikolojik savaşın parçası olarak kullanmak istemiş ama Irak halkının gerçekleri tüm dünya halklarına, direnişi yükselterek göstermiştir.

İşgalci güçlerin yürüttükleri savaş, haksız bir savaş olduğundan çarpışma ve cesaret ruhundan yoksundurlar. Savaş belirleyecek olanın silah ve teçhizat olduğu, ateş gücü olduğu tezi emperyalistlerde oldukça güçlüdür. Savaşta esas faktörün insan olduğu tezi onlarda zayıftır. İnsanın rolünü küçümsemek tekniğin rolünü önemsemek büyük bir yanıldır, ciddi bir hatadır.

Hasımlarını yeterince tanımamaları onlar için önemli bir dezavantajdır. Sayıca üstünlükleri ve modern silahlara sahip olmaları gibi güçlü yanlarını abartarak değerlendirme yaptıkları için rasyonel savaş verememektedirler. Arazi durumunu bilmeme, iklim koşullarına uyum sağlayamama ve savaş alanlarına yabancı olmaları, yabancı savaş alanına uygun örgütlenememeleri ve bu sahaya uygun yeterince eğitilmemeleri onların en büyük dezavantajları

dır.

Emperyalistlerin kısa vadede sonuç alma stratejisi, Irak halkının kahramanca direnişiyle karşılaşınca hayalci generaller kısa sürede dil değiştirmek ve taktik değişiklikliğine gitmek zorunda kaldılar. Kendi kamuoyunu savaşın uzun süreceği düşüncesine alıştırmaya çalışıyorlar.

Savaş boyunca savaşın üstünlüğünü ellerinde bulundukları, kasaba ve şehirlerin birer birer ellerine geçtiği, ölü ve esir sayısının her geçen gün arttığı yalanlarına başvurarak moral kazanmaya, rakipleri üzerinde psikolojik üstünlük sağlamaya çalışıyorlar. Yaşanan her gelişme emperyalist işgalci güçlerin yalanlarını ortaya koymaktadır. **İlerleyen her saat, savaşın psikolojik üstünlüğünü Irak halkı ele geçirmektedir.**

Bu savaşın beklenenden ve hesaplanandan daha fazla süreceğini dillendirmeye ve buna uygun yeni hazırlıklara başladılar. Irak’ın çetin bir ceviz olduğunu, kolay yutulacak lokma olmadığını, eti kolay yenilen “her kuş” cinsinden olmadığını anlayınca yanıldıklarını kabul etmek zorunda kaldılar. Oysa haklılık ve meşruluk savaşan güçler için önemli bir faktördür. **Irak halkının gücü, emperyalist işgale karşı mücadelenin, direnişin haklılığından, savaşma ve kazanma kararlılığından, yabancı saldırı karşısında Irak halkının yürekli bir mücadele iradesine sahip olmasından, dünyanın ilerici halkların sevgi ve desteğinden gelecektir.** Savaşta unutulmuş en önemli faktör halk desteğidir. Emperyalist işgalciler halk desteğinden yoksun oldukları gibi her bir Iraklı, patlamaya hazır birer barut fıçısı gibi kin, öfke ve intikam duygusuyla doludur.

**EZİLEN DÜNYA
HALKLARININ DİRENİŞ
KARARLILIĞI
EMPERYALİZME
RAHAT YÜZÜ
GÖSTERMEYECEKTİR**

Emperyalizmin saldırganlık ve savaş politikasına karşı savaşmak, dünya barışını savunmaktır. Kapitalist-emperyalist sistemin kendisi, haksız savaşların, işgallerin esas nedenidir. Kapitalist-emperyalist sistem sürdüğüçe halkların direniş savaşları olacak, haksız savaşlara karşı haklı savaşları kuşanacaktır.

Emperyalizme ve işgalci güçlere karşı direniş savaşı, çeşitli ülke halklarının uyanışına yardım edecektir. Ve onların sosyal kurtuluş mücadelesine, devrim mücadelesine yardım edecektir. İnsanlığın kaderi, halkların emperyalizmden ve her türden gericilikten kurtuluş mücadelesine, proletaryanın birliğine ve savaş gücüne bağlıdır.

Irak halkının işgale karşı savaşı, emperyalizmin yeni sömürgeciliğine darbeler indiriyor. Irak halkının işgale karşı direniş savaşı, bölgesel bir mesele değildir. İşgale karşı verilen haklı savaş, uluslararası proletaryanın devrim mücadelesine, dünya devrim davasına objektif olarak hizmet etmektedir.

Modern donanımlı saldırgan ve işgalci bir ordu, büyük bir ülke, küçük fakat kararlı bir ülkeye yenilecektir. Çünkü Lenin yoldaşın dediği gibi **“hangi savaş olursa olsun, zafer, eninde sonunda savaş meydanlarında kanlarını döken kitlelerin morali tarafından belirlenir.”** Irak halkı, bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli hiçbir şeyin olamayacağı bilinciyle işgalci emperyalistleri Mezopotamya’ya gömeceklerdir.

Marxizm-Leninizm-Ma-oizm bilimi şu gerçeği ifade eder. Ordu devlet mekanizmasının önemli bir parçasıdır. Yalnız proletarya burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonradır ki, kendisinin evrensel, tarihi görevini değiştirmeden genel olarak, her türlü silahı kırıp dağıtabilir. Proletarya bunu şüphesiz yapacak, emperyalistler ellerindeki silahları gönül rızasıyla yere indirecekleri hakkında boş hayallere kapılmayacaktır.

Dünya barışı yalnız dünyadaki bütün ülke halklarının devrimci savaşıyla kazanılabilir. Barış emperyalistlerden dilenmez; dünya barışı çeşitli ülkelerin proletaryası ve emekçilerin devrimci savaşına, ezilen ulusların kurtuluş savaşına, bütün barışsever halkların savaşına dayanmak suretiyle güçlü bir şekilde gerçekleşir.

Tarihi yaratanlar halklardır. İnsanlığın rolünü küçümsemek tekniğin rolünü önemsemek büyük bir yanılıdır, ciddi bir hatadır. Emperyalist işgalci güçler bu ciddi hata ve yanılığın asla kurtulamayacaklardır. Çünkü, sınıflar savaşımı tarihi onları bu yanılığa mahkum etmiştir.

Nükleer silahların ortaya çıkışı bile insanlık tarihinin ileri hamlesini durduramadı. Nükleer silahlar da emperyalizmi mahvolmaktan kurtaramayacaktır. Bu silahların ortaya çıkışı toplumsal çelişmeleri ortadan kaldıramadı. Sınıf savaşım yasalarını değiştiremedi, değiştiremez de!

Ezen ezilen sınıflar arasında çelişkiler var olduğu sürece, ezen ezilen ülkeler arasında çelişkiler var olduğu sürece, barış içinde bir arada yaşamak mümkün değildir. Emperyalizm ve dünya gericiliği var olduğu sürece dünya barışı olamayacaktır.

Tarihi yaratanlar halklardır. İnsanlığın rolünü küçümsemek tekniğin rolünü önemsemek büyük bir yanılıdır, ciddi bir hatadır. Emperyalist işgalci güçler bu ciddi hata ve yanılığın asla kurtulamayacaklardır. Çünkü, sınıflar savaşımı tarihi onları bu yanılığa mahkum etmiştir.

Irak halkının kahramanca direnişi, ezilen dünya halklarına ilham ve cesaret olmaktadır. Irak halkının direnişi, objektif olarak ezilen dünya halklarına ve uluslararası proletaryaya bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için mutlaka silaha sarılıp devrim hakkını kullanma cesaretine hizmet ediyor. Emperyalistlerin her bir kaybı halkların bağımsızlık ve özgürlük isteminin kazancıdır.

Irak halkının direnişi “emperyalizm kağıttan kaplandır” düşüncesini güçlendirerek, uzun yıllardır halklar üzerinde yaratılmak istenen “emperyalizm güçlüdür” anlayışına darbe vuruyor.

Emperyalizm, dövüşmeye kararlı halklar karşısında yenilmekten kurtulamayacaktır!

İDDİANAME

7-9 Kasım tarihleri arasında Asya, Latin Amerika, Ortadoğu ve Avrupa'dan delegelerin katılımı ile İstanbul'da gerçekleşen Uluslararası Halkın Avukatları Birliği'nin (UHAB) 2. Kongresi'nde hazırlanan iddianameyi konunun öneminden dolayı yayınlıyoruz.

ABD ve İngiltere Hükümetlerinin; sürekli ve kasıtlı bir biçimde, genelde potansiyel olarak gördüğü başkaca ülkelerde, özelde Irak'ta işgal, maddi, manevi ve kültürel hak ve değerlerin yağmalanması, on binlerce sivilin ölümüne, sakat, evsiz barksız kalmasına ve yüzbinlercesinin göç etmesine neden olan eylemlerinden dolayı yargılanarak bir an önce Irak topraklarını terk etmesini ve Irak halkının uğradığı maddi ve manevi zararların tazmini ile savaş yetkililerinin cezalandırılmalarını talep ederiz.

Uluslararası Halkın Avukatları Birliği; ABD ve İngiltere Hükümetleri ile George W. Bush'u, Tony Blair'i ve diğer devlet yetkililerini; Irak ülkesine ve halkına karşı giriştikleri ambargo, saldırı ve işgal sonucu; insanlığa karşı soykırım suçu, savaş suçları ve barış karşıtı suçlar işleyerek ulusal ve uluslararası hukuku ihlal etmekte suçlar.

OLAYLAR:

BM Sözleşmesi, "bir devletin bir başka devlete karşı silahlı güç kullanma yoluna ya da tehdide başvurmasını ilke olarak reddetmekte, uluslararası sorunların barışçı yollarla çözüme kavuşturulması gerektiğini belirtmektedir. Bunun BM'de kabul edilmiş iki istisnası vardır. Silahlı müdahaleye girişilmesinin BM Güvenlik Konseyi kararına dayanması veya kendisine karşı başlatılmış bir silahlı saldırı karşısında kendini savunmadır. ABD (ve İngiltere); Irak topraklarına saldırmasının ve işgal etmesinin gerekçesi olarak Irak'ın elinde "toplu-

ha silahları olduğu"nu, bunun da öteki devletler, dolayısıyla dünya barışı için ciddi bir tehdit oluşturduğunu ileri sürmüştü. Irak'ın bu konuda sicili pek temiz olmasa da, gerek kitle imha silahları konusunda gerek başka nedenlerle, uluslararası hukuktan doğan yükümlülüklerini açıkça ihlal ettiği BM denetçileri tarafından ortaya konulmadan ve bu konuda tek yetkili olan BM GK bir karar almadan, bu ülkeye karşı topyekun bir savaşa girişilmiş olması BM Sözleşmesi'nin ihlalidir. BM denetçileri, ABD'nin müdahalesi başlana kadar yaptıkları incelemelerde bu tür silahlara rastlamadığı gibi, ABD de aylardır işgal ettiği Irak'ta kitle imha silahları bulduğuna dair bir delil göstermemiştir. Oysa başta ABD olmak üzere Rusya, İngiltere, Çin, Fransa gibi ülkelerin elinde bu tür silahların bulunduğu, dünya kamuoyundan gizlenilmesine gerek dahi duyulmayan bir gerçekliktir.

ABD her ne kadar Irak'taki kitle imha silahlarının kendisi

için yakın tehdit oluşturduğu ve bu nedenle de ilk saldırının kendisi olmasını “meşru müdafaa hakkı” olarak (BM Sözleşmesi madde 51) dünya kamuoyuna izah etmeye kalkışmışsa da, buna ilişkin hiçbir kanıt veya inandırıcı açıklama getirememiştir. Uçuşa yasak hava alanlarında sürekli denetimin olduğu ve zaman zaman yerdeki bazı hedeflerin bombalandığı koşullarda, Irak’ın binlerce km uzakta ve okyanus aşırı bir süper güce karşı silahlı saldırıya geçeceği iddiası, “meşru müdafaa” biçimindeki gerekçenin ayaklarını yerden kesmektedir.

ABD yetkilileri, ileri sürdükleri gerekçelerin dünya kamuoyunda ikna edici bulunmaması üzerine, bu defa savaş ve işgalin gerekçesi olarak, Irak halkını zalim bir yönetimden kurtarmak ve ülkeye özgürlük getirmek yönlü savları ileri sürmeye başladılar. Oysa uluslararası hukuk kuralları, bir ya da birkaç devletin bir araya gelerek başka bir devletin halkını “özgürlüğe kavuşturmak”, “kurtarmak” yetkisi bulunduğu ilişkin bir kural taşımamaktadır. Dünyada baskıcı, otoriter, dikta rejimlerinin yaygın varlığına rağmen müdahale hedefi olarak Irak’ın belirlenmesindeki gerekçenin bu olmadığı açıktır. ABD (ve İngiltere) nin Irak’a saldırılarının esas amacı; Irak’ın petrollerine sahip olmak ve bölgede kontrol ve denetimi ele geçirmektir. Böylelikle Irak’ta askeri ve politik etkinlik kurmak ve geniş anlamda bölgede belirleyici güç olmaktır.

ABD (ve İngiltere) emperyalist güçlerini tüm dünyaya dayatmak adına bugüne değin birçok defa olduğu gibi çeşitli ba-

hanelerle, bir ülkeyi işgal etmek, o ülkenin halkını yoksulluğa mahkum etmek, ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerine el koymaktan bir kez daha kaçınmamıştır. Bir yandan sürdürdüğü ekonomik politikalarla kendisine yeni pazarlar oluşturmak biçiminde “güçlünün yasaları” ile iş bitirirken, gerek duyduğunda savaş ve işgallerle kendisine sürekli yeni kaynaklar oluşturma çabasındadır. Bu uğurda onbinlerce insanın ölmesi, sakatlanması, evsiz kılması, kendi ülkesinde mülteci konumuna düşmesini tüm dünya için doğallaştırmaya çalışmaktadır.

SUÇLAR:

*BM örgütünü işlevsiz hale getirerek, dünya barışını kurma ve koruma rolünü yıkmak. Bu süreçte ABD’nin izlediği tutum, BM’yi bütünüyle ıskartaya çıkartmıştır. Uluslararası ilişkiler alanında, “güçlü”nün kendini dayattığı ve dilediği keyfiyette bütün kuralları hiçe saydığı bir sürecin kapılarını ardına kadar açmıştır. Geliştirdiği, “önleyici saldırı” prensibi, bunun sürekli kaynağı niteliğindedir.

*En fazla etkilenecek olan çocuk, yaşlı, hasta ve kadınlar başta olmak üzere Irak halkına yıllarca gıda ve ilaç ambargo uygulanmasını sağlayarak yüz binlerce sivilin ölmesine ve acılar çekmesine neden olmak. Bu ambargo, Irak halkının yaşam düzeyini düşürerek, askeri saldırılardan daha fazla zarar vermiştir.

(Nurnberg İlkeleri 6 c; İnsanlığa Karşı Soykırım Suçu Sözleşmesi, Cenevre 1977, Madde 48,54,55)

*Irak’a komşu ülkelerde ve yakın sularda büyük bir askeri yığınak yaparak bunun bir savaş hazırlığı olduğunu açıkça ilan

ABD (ve İngiltere)’nin Irak’a saldırılarının esas amacı; Irak’ın petrollerine sahip olmak ve bölgede kontrol ve denetimi ele geçirmektir. Böylelikle Irak’ta askeri ve politik etkinlik kurmak ve geniş anlamda bölgede belirleyici güç olmaktır.

etmek suretiyle başka bir devleti ve uluslararası barışı tehdit etmek, bu tehdidi fiili saldırıya çevirmek.

*Irak petrollerine el koymak, bölge devletlerinin sınırlarını dilediği biçimde çizmek ve yine bu bölgede nükleer silahlara sahip tek devlet olan İsrail'in güvenliğini daha garantiye almak amacı güttüğü halde; Irak'ın kitle imha silahlarını yapıp ve saklayarak uluslararası barış ve güvenliği tehdit ettiği yalan ve abartmasıyla, bu iddialarını sürekli olarak yineleyerek, savaşın gerçek nedenini kendi halkından ve dünyadan gizlemek ve muhataplarını aldatmak.

*Saldırı ve işgal planlarına karşı çıkan iç muhalefeti yok etmek için korku ve giderek nefret uyandırmak amacı ile gerçek dışı açıklamalarda bulunarak,

ABD, beş kıtada ve sayısız ülkede baskıcı ve otoriter hükümetleri korudu ve halkların, kültürünü, tarihini, karakterini, değerlerini, sanatını, edebiyatını, müziğini hiçbir değeri olmayan ticari ürünleriyle yok etmeye çalışmıştır.

yurttaşlarını ve dünya halklarını yanlış yönlendirmek.

*Irak'taki yönetimi askeri güç kullanarak devirdikten sonra, iktidara kendi seçtiklerini ve dışarıdan ve yukarıdan kararlarla getirmek yoluyla Irak Halkı'nın iradesini ve kimliğini hiçe sayarak, tarihi değer ve kültürlerini, kendi kaderini tayin etme haklarını ve egemenliklerini yok etmeye çalışmak.

ABD, 1953'de İran'da demokratik bir biçimde seçilmiş **Musaddık rejimini devirmiş**

ve başa ülkeyi mutlak bir biçimde 25 yıl yöneten Şah'ı geçirmiş; **Guatemala'nın** demokratik bir biçimde seçilmiş **Arbenz hükümetini devirerek** ülkeyi 30 yıl kaosa sürüklemiş; 1962'de **Kongo'da Lumumba hükümetini devirerek** Mobutu Sese Seko'nun 32 yıl süren şiddetli diktatörlüğüne izin vermiş; Şili'de demokratik olarak seçilmiş sağlık, eğitim, toplumsal ve ekonomik adalet sözü veren **Alende hükümetini devirmiş** ve başa terör estiren askeri diktatör General Pinochet'nin geçmesine yardımcı olmuştur. **Vietnam'da, Pakistan'da, Filipinler'de, Panama'da, Haiti'de** halk tarafından seçilen tüm liderler ABD'nin desteklediği adlarla değiştirilmiştir. ABD, **Küba** yönetimine karşı çıkmış, bu ülkeye ve halkına saldırmıştır. 40 yıldır Küba'ya abluka uygulamaktadır. BM Genel Kurulu, Aralık 1998 yılında 155'e karşı

2 oyla ABD'yi, Küba'ya karşı ambargosundan dolayı suçlu buldu. ABD, beş kıtada ve sayısız ülkede baskıcı ve otoriter hükümetleri korudu ve halkların, kültürünü, tarihini, karakterini, değerlerini, sanatını, edebiyatını, müziğini hiçbir değeri olmayan ticari ürünleriyle yok etmeye çalışmıştır. (UDHR; ICCPR; ICESCR)

*Binlerce masum sivilin ölümüne, milyonlarcasının evsiz, barksız kalmasına neden olmak, onları kendi ülkelerinde göç-

men ve sürgün durumuna düşürmek. (Lahey, Madde 22 ve 23; Cenevre 1949, Madde 19; Nurnberg İlkeleri, Madde VI a,b ve c; ABD Anayasası, Madde 1, Bölüm 8, Bent 2.)

*Çevreye zarar vermek ABD'nin hava ve füze saldırısı Irak'ta uzun dönemli ve geniş çapta bir felaket yaratmıştır. Sadece aşırı uçuşların neden olduğu hava kirliliği bile, atmosferdeki normal kirliliği artırmıştır. Binlerce ton patlayıcılar, havaya aşırı oranda kimyasal madde atmış, vuruş yaptığı yerlerde toz bulutları kaldırmış ve günlerce süren yangınlara neden olmuştur. (Lahey, Madde 22 ve 23, Cenevre 1977, Madde 48, 51, 54, 55; İnsan Çevresi ile ilgili Birleşmiş Milletler'in Stockholm Bildirisi 1972, Madde 1, 2; İlkeleri I, II ; vd)

*Irak halkı için vazgeçilmez olan temel ihtiyaç maddelerini imha etmek. Irak halkının yiyecek, su, elektrik, yiyecek üretimi, ilaç, sağlık kontrolü ve yaşamlarının devamı için gerekli diğer temel ihtiyaç maddeleri üretimi, depolama imkanları, içilecek su ve tarım için sulama, gübreleme, hastane ve sağlık imkanlarını sistemli bir biçimde yok edecek füze saldırıları gerçekleştirilmiştir. (Lahey 1907, Madde 22 ve 23; Cenevre 1949, Madde 19; Nurnberg 1970, ilkeleri b ve c; Cenevre 1977, Madde 48, 54)

*Irak'taki ekonomik, toplumsal, kültürel, tıbbi, diplomatik ve dini kuruluşları ve yapıları yıkmak ve zarar vermek. Ekonomik ve toplumsal yapısını çökertmek için yıkıcı ve zarar verici saldırılarda bulunmak. (Lahey, Madde 22 ve 23; Ce-

nevre 1949, Madde 19; Cenevre 1977, Ek Protokol 1, Madde 48, 52, 53; BM Sözleşmesi, Madde 2; Korunan İnsanlar Sözleşmesi; Cenevre 1977, Madde 48, 51)

*Bağdat ve Basra'daki müeserleri, kütüphaneleri ve tarihi eserleri yağmalamak ve yağmalanmasına göz yummak. (1972 Paris Dünya Kültürel ve Doğal Mirası'nın Korunması Sözleşmesi)

*Kitle imha silahı niteliğinde olan, toplu kıyımlara yol açan yasaklı silahlar kullanmak. ABD Irak'a yönelik hava ve kara saldırılarında, uzun vadeli ölümcül etkileri bulunan, tüketilmiş uranyum füzeleri, bombaları ve kurşunlarıyla saldırmıştır. Bu silahlar; Irak halkını ölüm riskiyle karşı karşıya geti-

ABD yönetimi Irak için hazırladığı bir tüzükle silahlı insanların resmen tutuklanmasına izin vermektedir. Buna göre kendilerine karşı koyan ya da bir sebeple müdahalede bulunan siviller, 30 gün gözaltında tutulabilmektedir.

ren, genetik bozulmaya, kanserlere, tümörlere yol açan, atmosfere, toprağa, yeraltı sularına, besin zincirine ve katı cisimlere radyoaktif madde yayan özellikler taşımaktadır. Saçaklı bombalar, napalm bombaları ve misket bombaları yaygın olarak kullanılmış; bunun sonucu olarak, hastanelere, camilere, okullara, apartmanlara ve diğer yoğun nüfuslu yerlere ölüm, yara-

lanma ve mal zararlarına yol açan keskin metal parçacıklar yayılmıştır.

ABD Cenevre Antlaşma'nın Napalm bombalarının kullanımını yasaklayan 1980 tarihli protokolünü imzalamaktan hala kaçınmaktadır.

(Lahey, Madde 22 ve 23; Cenevre 1977, Madde 48, 51, 54, 55; Teknoloji ve Bilimi Kötüye Kullanmak'la ilgili POONA Suçlaması 1978)

*Saldırı ve işgalle hedeflediklerine ulaşabilmek için, kişilerin ve yabancı hükümetlerin desteğini sağlamak amacıyla saldırı tehdidiyle korkutmak, ekonomik baskı uygulamak ve rüşvetle ödüllendirme yollarına başvurmak.

*Kişileri gizli ve yasadışı yollardan gözaltına almak, kaçırarak, topluca öldürmek, tutuklara bedenlen ve ruhen işkence yapmak. ABD yönetimi Irak için hazırladığı bir tüzükle silahlı insanların resmen tutuklanmasına izin vermektedir. Buna göre kendilerine karşı koyan ya da bir sebeple müdahalede bulunan siviller, 30 gün gözal-

tında tutulabilmektedir. Hazırlanan yeni tüzükte, Cenevre Sözleşme'ne göre "savaşçı olmayan siviller korunur" maddesi yürürlükte gözükse de, "zorunlu nedenler ve güvenlik önlemleri çerçevesinde veya birliklere verilen görevin gerçekleşmesi için yararlı bilgilere sahip olmaları halinde, silahlı siviller gözaltına alınabilir" denilmek suretiyle hükümsüz kılınmıştır. Irak'ın güneyinde Ümmü Kasr liman kenti yakınlarında Iraklı savaş esirleri için 100 bin kişilik bir kamp kurulmuştur.

Savaşların yıkıcı etkilerini hafifletmek amacıyla 1864-1949 yılları arasında hazırlanarak yürürlüğe konan Cenevre Sözleşmeleri'nin dördüncüsü

davranışları, işkenceyi, toplu cezalandırma ve misillemeyi, haklı neden olmaksızın mala zarar verilmesini, ırk, din, milliyet ayırımı ve siyasal nedenlerle farklı muamele yapılmasını yasaklamaktadır.

*Gözaltına alınan kişileri; uzun süre uykusuz bırakmak, acı veren pozisyonlarda durmaya zorlamak, uzun süre başlarına çuval geçirerek durmaya zorlamak, tutukluların üzerine ateş açmak, evlerde yapılan silah aramaları sırasında eşyaları tahrip etmek ve el koymak. Cezaevlerinde bulunan binlerce tutsağı insani olmayan koşullarda yaşamaya zorlamak, aşırı sıcak çadırlarda tutmak, su ve banyosu olmayan kamplarda tutmak. Bütün bunlar, Cenevre Sözleşmesi ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesince yasaklanan işkence ve insani olmayan davranış kategorisine girmektedir. Irak'ta ciddi hak ihlallerinde bulunan ABD, İnsan Hakları Kuruluşlarının cezaevlerini ziyaret etme taleplerini geri çevirmektedir.

*Hiçbir hakkı ve yetkisi olmadan Irak petrolleriyle ilgili ihaleler açarak, satışlar yaparak tasarruflarda bulunmak. ABD'nin işgalci bir güç olarak Irak'ın petrol zenginliklerinin kullanımına ilişkin hiçbir yetkisi yoktur. Irak'ın yeniden yapılandırılması için petrol gelirlerini kullanması ya da petrol endüstrisini modernize etmek için şirketlerle antlaşma yapması Cenevre Sözleşmesi'ne aykırıdır. Sözleşme, işgal güçlerinin, bir ülkenin doğal kaynaklarını uzun süreli kullanmak üzere sözleşme imzalanmasını ve ülkenin yönetimine ilişkin karar almasını yasaklamaktadır. Ayırı-

ca ABD'nin BM Güvenlik Konseyi kararı olmadan Irak'ın yeniden yapılandırılması gereğiyle Irak petrollerinin işletilmesi konusunda ihaleler açması ve imtiyazlar vermesi yasaktır.

*Merkezi Lahey'de olan Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin usulüne uygun olarak onaylanmasına karşı çıkarak, yaptıklarından ve yapacaklarından ötürü onun denetiminden kaçmayı tasarlamak.

Irak'ın yeniden yapılandırılması için petrol gelirlerini kullanması ya da petrol endüstrisini modernize etmek için şirketlerle antlaşma yapması Cenevre Sözleşmesi'ne aykırıdır. Sözleşme, işgal güçlerinin, bir ülkenin doğal kaynaklarını uzun süreli kullanmak üzere sözleşme imzalanmasını ve ülkenin yönetimine ilişkin karar almasını yasaklamaktadır.

*Denetimindeki uluslararası medyayı kullanarak saldırısı için destek sağlamak amacıyla Irak yönetimi şahsında veya doğrudan, Irak halkını potansiyel terör destekçileri, katiller ve medenileştirilmeye muhtaç ilkel bir topluluk olarak aşağılamak.

HUKUKİ NİTELENDİRME:

BM Sözleşmesi, BM Genel Kurul ve Güvenlik Konseyi Kararları, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi, 1907 Lahey Sözleşmesi, 1949 Cenevre Sözleşmesi ve ek Protokolleri, İnsan-

lığa Karşı Soykırım Suçu Sözleşmesi, BM İnsan Çevresi Sözleşmesi, Paris Dünya Kültürel ve Doğal Mirasının Korunması Sözleşmesi, Uluslararası Ceza Mahkemesi 1998 Roma Sözleşmesi (İngiltere için) nin, ilgili maddelerini ihlal etmek.

TALEP VE SONUÇ:

Nükleer silah, askeri hava donanımı, füze, ileri zırhlı araç ve gelişkin yüksek teknoloji tekelini neredeyse elinde tutan ABD, yıkıcı gücünü durmadan daha fazla genişletmeye çalışmaktadır. Dünyadaki silah kapasitesinin yüzde 43'ünü elinde bulundurmaktadır. Silahlanmaya ayırdığı bütçe hacmi, kendisinden sonra gelen 12 ülkenin toplamından fazladır. Bu devasa savaş makinesi dünya hegemonyası için bütün hukuk kuralları çiğnenerek kullanılmaktadır.

Gerek resmi strateji belgelerinde ve raporlarında, gerekse de bütün yetkili şahsiyetlerinin bağlayıcı konuşma ve demeçlerinde yukarıda sıralanan suçların hazırlıkları, planları, övmek ve hedef göstermek suretiyle teşvikleri ile itirafları açık bir biçimde mevcuttur.

ABD ve İngiltere Hükümetlerinin; sürekli ve kasıtlı bir biçimde, genelde potansiyel olarak gördüğü başkaca ülkelerde, özelde Irak'ta işgal, maddi, manevi ve kültürel hak ve değerlerin yağmalanması, on binlerce sivilin ölümüne, sakat, evsiz barksız kalmasına ve yüzbinlercesinin göç etmesine neden olan eylemlerinden dolayı yargılanarak bir an önce Irak topraklarını terk etmesini ve Irak halkının uğradığı maddi ve manevi zararların tazmini ile savaş yetkililerinin cezalandırılmalarını talep ederiz.

“SINIFLARÜSTÜ” FELSEFENİN BURJUVAZİYE HİZMETİNDE 21. DÜNYA FELSEFE KONGRESİ

Somutta 21. Kongrede ‘küreselleşme’, yoksulluk ‘terör’ ‘imparatorluk’ meselelerinde eleştirel yan ağırlıktadır diyebiliriz. Ancak ‘filozofların’ felsefesi yaşamın can damarı olan mülkiyet biçimine, özel mülkiyete ve sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapadığı için temeli sakat oluşuyor. Yaşanan hayatın can suyunu es geçerek (gizleyerek) ne kadar doğru felsefe yapılabilir, ne çözülebilir? Bizce 21 tane yapılan felsefe kongrelerinin esas kırılma ve boşa çıkma noktası burasıdır.

1900 yılından beri yapılan “Dünya Felsefe Kongresi”nin 21.’si İstanbul’da dünyanın değişik ülkelerinden felsefecilerin katılımıyla 10-17 Ağustos 2003 tarihleri arasında yapıldı. Bu kongre, üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da kullanılan argümanlar açısından bir genellik arz ettiği için yine de değerlendirilmeyi hak ediyor. Kongrede esas tema olarak felsefenin dünya sorunları karşısında alması gereken tavır olarak belirlenmesinin yanında: felsefenin görevi, “Küreselleşme”, “Amerikan hegemonyası”, “Üçüncü dünya ülkelerinin geriliği”, “Serbest ticaret”, “Yoksulluk” gibi alt dallara ayrılan konular üzerinden tartışmalar yürütüldü. Bol bol analizler yapıldı. Sonunda sözde “sınıflarüstü” felsefeciler diye adlandıracağımız bir yapıda güzel güzel “felsefe” yapıldı. Bu arada analizleri izlemek için gelenlerin 200 dolar vermeleri ise bilimin, bilginin kapitalist toplumda nasıl “meta” haline getirildiğini gözler önüne seriyordu. Aslında böylece özellikle ülkemiz koşulların-

da bu parayı kazanamayan milyonlara felsefenin kapısı baştan kapatılmış oldu. Bu bile kongrenin neye, kime hizmet ettiğini gösteriyor.

Hoş ya! Gelen felsefe konuşmacılarının çoğu –en keskinini dahi alsak- küreselleşmenin felsefi temelini de içine alan yaklaşımlarıyla liberal burjuva aydınlar olarak: bir yandan kapitalist-emperyalist sistemi tahlil ederken, onun savaşlar gerçeği temeli üzerinden dünyayı kan gölüne çevirdiğini belirtirken; diğer yandan, eleştirdiği kapitalist-emperyalist sistemin “saydamlık”, “diyalog”, “şeffaflaşma”, “askeri harcamaların kısıtlanması”, “kapitalizmin ehlileştirilmesi”, “Uluslararası hukuka işlerlik kazandırma” gibi sözde iyi niyetli söylemlerle kapitalizmin “yaşanabilir” kılınmasını ortaya koyarak “felsefe” yapıyorlardı. Aslında var olan sistemin alternatifini koyamıyorlardı. Bu felsefeciler sistemden güçlü bir kopuş, devrimci radikal bir çıkış yerine bu sistemin “düzeltilebileceği” temeli üzerinde duruyorlardı.

Özellikle RSE'nin (Rus Sosyal Emperyalizmi) çöküşüyle beraber kapitalizm ne kadar 'kötü' bir yönetim biçimi olsa da "bundan başka toplum olmadığından" en iyisi kapitalizmin "düzeltmesi", "törpülenmesi" ve "yaşanılabilir bir hale gelmesi" vb. propagandasını yapıyordu. Asıl olarak sosyalizmin önemli oranda prestij kaybetmesi, bu fikirlerin kitleler nezdinde bire bir değişik ama özü farklı olmayan görüşler ortaya atmaya da üstlerine yoktur.

Sonuçta enternasyonal proletarya bu düşüncelere yabancı değildi. Kautsky'nin II. Enternasyonal oportünizmi döneminde emperyalizmin devasa gelişmesi karşısında 'ultra emperyalizm' temeline dayandığı düşüncesinde emperyalizmin gerçek özünü tahlil edemeyip 'barış yoluyla geçişi' ortaya atması **proletaryayı düşman karşısında silahsız bırakması** anlamını taşıyordu. Ama Kautski'nin dayandığı bu temel nitelik özellikle I. ve II. emperyalist paylaşım savaşlarında yerle bir oldu. Çünkü emperyalistler arasında çatışma **daimi**, birlik ise **geçici**dir. Birlik, uygun zemin ve koşullarda olur. Yanısıra hiçbir reformist gücün örtbas edemeyeceği sınıf savaşımı gerçeğinin yanısıra geçiş toplumu dönemi sosyalizme 'barışçıl' yollarla varılamayacağını günümüz koşulları iyi anlatmaktadır. Sosyalizme varıncaya kadar dünyanın birçok savaştan geçeceğini Lenin Kautsky'yle yaptığı polemiklerde açık bir şekilde bilimsel olarak ortaya koyar. Yani reformist rengi açığa çıkarır.

Kapitalist-emperyalist sistemin 'ehlileştirilme', sivri yanlarının 'törpülenmesi' bu düşüncelerden bağımsız değildir. ABD askeri varlığı 2001 yılın-

dan bu yana yaşadığımız Afganistan işgali, yanısıra Ortadoğu'da Irak ve Filistin nezdinde yaşanan 'kargaşa' kapitalizmin ömrünü uzatmak için daha fazla sömürme ihtiyacı temelinde nasıl da militarist yüzünü gösterdiğini görmemek mümkün değil. Bunun için çok derin felsefi değerlendirmeler, hiç duyulmayan karmaşık kavramlar bulmaya gerek yok. Halklar özellikle Ortadoğu'da hergün yaşadığı emperyalist saldırılardan nasibini alarak bizzat yaşamlarında bunu görüyorlar. Sahi bu sorunları yaratan kapitalizm hakkında ne/neler yapılabilir? Acaba bunun için felsefecilerimiz ne diyor?

KAPİTALİST- EMPERYALİZME 'MANTIKLI' KILIF UYDURMA:

Kimileri felsefenin değiştirci gücüne inanmazken kimi felsefeciler de buna inanarak Antik Yunan'da egemenlerin hizmetinde olan Aristoteles felsefesine dönerek dünyanın sorunlarının çözüleceğine inanıyor.

Dünya Felsefe Kongresinde herkesin pür dikkat dinlediği ve göklere çıkarttığı '21. yüzyılın felsefesi' diye lanse ettiği ve kongrenin tepesine konulan bir felsefeci vardı: **Habermas**. Onun dünya sorunlarına bulduğu çözüme bakacak olursak bu sistemin temeline çok uzak olmayan felsefi bir bakış getirmesinin yanında 'Marksizmi' yok sayan yaklaşımlarıyla deyim yerindeyse "çıkmanın çıkışı" gösterdiği bir gerçek. Çünkü Habermas, uluslararası hukukun ilerlemeyi engellediği, uluslararası hukuk politikasında değişiklik yapılmasını, bunun bir ihtiyaç olduğunu iddia ediyor. Ve aslında ABD emperyalizmini eleştiriyor gibi görünse de ya-

nından geçmediğini belirtmekte fayda var.

Habermas şöyle diyor: "Güvenlik konseyinin dikkate aldığı ve karar verdiği şey, ulusal çıkarlarının yasal bireysel çıkarların üzerinde tutulması. Veto hakkı, konseyi felce uğrattıyor. Kosova durumunda olduğu gibi. Eksik olan ulusal polis gücüne yardımcıdır. Yani masum yaşamları da tehdit eden BM gücünün barış misyonunu yürütmesinin sınırlanması Bush hükümetinin Lahey'de uluslararası ceza mahkemesinin kurulmaması için Roma yasalarını reddetmesi gerçeği, 80 yıldır süren yasal gelişmelerdeki hatalardan ve barışsızlıktan daha fazlasına işaret ediyor. BM'yi marjinalleştirme çabasını da beraberinde getiren Irak'a gerçekleştirilen meşru olmayan müdahale, uluslararası hukuk politikasında değişikliğe işaret ediyor" (Evrensel Kültür, Eylül 2003, syf 64 Dünya Felsefe Kongresinde Habermas Ağırlığı)

Habermas, emperyalizmin yarattığı bu tahribatın bir uluslararası hukuk sistemiyle çözülebileceğinin tartışmasını yapıyor. Yanısıra ABD emperyalizminin yaptıklarını ne kadar da uluslararası hukuk normlarının dışında görse de ve Irak'ın işgaline 'meşru' olmayan gözle baktığını belirtse de bu esas olarak uluslararası hukuk sisteminin statüsünün normlarının değişmesini isteyen bir yaklaşımdır. Sanki bu normlar değişse genel anlamda emperyalizm buna uyacakmış gibi!!

Yanısıra 'uluslararası hukuk normları'nın kim ve ne adına, kimin hizmetinde olduğunu unutmuş ya da bilmiyor olmalı Habermas. "Uluslararası hukuk sisteminin emperyalizmin yaptıklarına yasal bir dayanak sağ-

lamak ve kitlelerin bilincinde 'meşru' zemine oturtmak için yapılan kılıflar olduğunun yanında en tepedeki 'kavram' değişikliğinin olması neyi ifade eder? '1918 öncesi uluslararası hukuk düzeninin en karakteristik özelliği olarak devletlerin birbirine savaş ilan etme hakkı olduğunu belirtiyor. Ve bu hakkın 1918'den sonra Milletler Cemiyetinde sınırlandırıldığını, 1945'den sonra BM aracılığı ile de savunma savaşı dışındaki savaşın yasaklandığı' (Agy) bir uluslararası hukuk sistemi varken bu yasaları tanımayarak ve işin garip tarafı BM'nin kendi hukuk sistemini tanımayarak kendi kararıyla Somali, Yugoslavya, Afganistan ve son olarak artık BM'nin kararı olmaksızın Irak işgali gerçekleştirildi. **Demek ki uluslararası hukuk sisteminin varlığı veya yokluğu emperyalistler tarafından pek önemli değil. Önemli olan onun hayati önemdeki çıkarlarıdır.** Habermas, ayağına dolanan bu zincirin ağırlığından kurtulmak isteyen ABD'nin uluslararası hukuk sistemini tanımadığı gerçeğinin de gerisinde kalıyor. Ama bir yandan da "bunlar değişmeli" diyor. Kim ve ne adına? Emperyalistlerin başka ulus devletlerine karşı istediği gibi savaş açma hakkı yönüne doğru!!

Habermas, sunumunun sonunda artık kafasındakini açıklıkla dile getiriyor. 'Mevcut süper gücün (ABD'nin) eski anayasal demokrasilerle benzer olması bize biraz umut veriyor. Süper gücün içsel politik kültürü ile kozmopolitik proje arasındaki diğer yönlendirmelerinin benzerliği en azından gelecekte ABD hükümetinin asıl görevine geri dönebileceği olasılığını gösteriyor. Bu asıl görev, ulusla-

rarası politikaların oluşturulmasının en büyük destekçisi olmak. (agy, syf 65)

Aslında daha üstte belirttiklerimizin finalini yazıyor Habermas. ABD emperyalizminin dünyayı şekillendirmesinden bahsediyor. İstedığı gibi ülkelere savaş açması hakkını! Bugün onun bu hakkı yanlış kullansa bile iyi kullanma olanağının olduğuna işaret ediyor. **Bunu da süper güc olmasının yanısıra içsel politik kültürü ve anayasal demokrasiye yakın olmasında buluyor. Bu vesileyle kitleler emperyalizmin insafına terk ediliyor.**

Yani özcesi ABD emperyalizmini, geleceğin yaratılmasında motor güç olarak görüyor. Oysa ki ABD emperyalizminin anayasal demokrasisi burjuva demokrasisiyle, politik içsel kültürü de burjuva demokrasisiyle gizlenmiş 'faşizme' dayanıyor. Yani nereden baksan kapı burjuvaziye çıkıyor. Süpergüçlülüğünü 'asli göreviyle' ne için ve nasıl kullandığı dünya kamuoyu tarafından zaten biliniyor.

Habermas'ın bize tavsiye ettiği ise şu: Emperyalizm ile 'siyaset ve hukuk açısından çok önemli olan iletişimsel yani 'dialojik' bir tavır geliştirmek.

KONGREDEN SEÇME DÜŞÜNCELER:

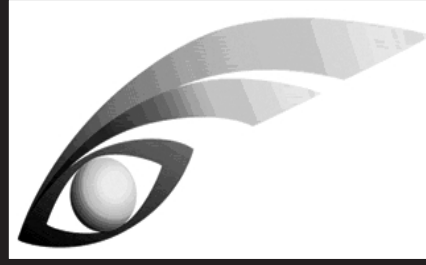
Habermas'ın ağırlığının olmasının yanında felsefeyi tanımlamadan tutalım da onun şu anki görevine kadar çeşitli düşünceler de atıldı ortaya. Aslında bu düşünceler yeni değildi. Geçmişte birçok çeşidiyle tartışılmış şeylerdi. Bu bakımdan da Felsefe Kongresi varolanı aşmak adına yeni bir şeyler koymamıştır ortaya.

Örneğin ABD Thomson Üniversitesinden Prof. **Evange-**

lious '11 Eylül'den sonra dünyada felsefenin temel görevini dine karşı tanımlıyorum'(Evrensel 15 Ağustos 03) diyerek çıkış yolunun Antik Yunan felsefesinde olduğunu düşünüyor. Dünyanın baş çelişmesini yanlış tanımlayan bir düşünce. Özellikle 11 Eylül eylemlerinin Arap-müslüman devletlerin vatandaşlarının yapmış olduğu iddiası emperyalistlerin '**medeniyetler çatışması**' propagandasından oldukça nasibini almış bir düşünce. 11 Eylül gibi eylemliliklerin 'din' yoluyla avutularak yapılabileceğini düşünmesinin yanısıra ABD emperyalizminin El-Kaide, İslami Cihad, Hamas gibi radikal dinci örgütlere yönelmesi ve bu örgütlerin radikal uç yanlarını aşındırmaya çalışmasıyla, emperyalizm ile geniş halk kitleleri arasındaki sınıfsal çatışmayı örtmek istemesinin sonucudur.

Elbette din, kitleleri avutmada kullanılan oldukça etkin bir uyuşturucudur. Ama bu mekanizmayı kullanan sınıflar vardır. Egemen sınıflardır bunlar da. Kendi egemenliklerinin devam etmesi için 'din' yolunu da kullanarak kitlelere 'şükretmesini' vaaz ederler. **Kapitalist toplumlarda dini kullanan sınıf burjuvazisinin kendisidir.** Onun için hedef tahtasına sahtekarca dini oturtmak, baş çelişme olarak islam dinini göstermek, özellikle binlerce yıllık köklü bir geçmişi olan bu olguya karşı durmak kitlelerin öfkesinden başka bir şey sağlamaz. Ki asıl çelişkiyi görmemizi engeller.

Diğer bir önemli nokta: 'felsefenin görevi eyleme geçmek, harekete geçmek değil, düşünmektir' (15 Ağustos '03 Evrensel) diyen Avusturya Graz Üniversitesinden Prof. **Haller Rudolf**: Salt düşünmenin beş para

etmediği bir dünyada istediği-miz kadar düşünelim, dünyanın sınırlarını zorlayalım, 'dünya sorunlarına' ne kadar çözüm gücü oluşturabiliriz? Asıl olarak değiştirmek ve bunun için harekete geçmek olmaksızın burjuva felsefe açısının en temel görüşüdür bu. İleride değineceğimiz için geçiyoruz.

Yanısıra, 'dünyanın yeni bir düzene ihtiyacı var' diyen eski Bulgaristan Cumhurbaşkanı **Zhelev**, ne gibi bir düzen olduğunu açıklamayan ama bu düzenden de memnun olmadığını belirten bir görüş sunuyordu.

Yeni düzen ne, kim kuracak bu düzeni, nasıl kuracak, yeni düzenin sınırları nelerdir, gibi soruların alternatifini bulmak güç.

Prof. Donald M. Nolero ise: sadece bir parmak izi kadar mürekkep yalamışların bile düşünemeyeceği kadar geri-basit düşünce sistematığıyla, kapitalizmin temiz olduğu ama asıl sorunun yönetimlerden kaynaklandığı düşüncesinden hareketle '**kapitalizmi ehliileştirmek la-zım**' diye düşünüyor.

İşte felsefe kongresinin çapı, kapsamı bunlar. Bu temel görüşlerden farklı bir alternatif bulmak güç. Kendi basit dairelerinde dönerek çıkışı bulamıyorlar.

Habermas ortayolcu sınıf uz-

**TWENTY-FIRST WORLD CONGRESS OF PHILOSOPHY
XXIe CONGRES MONDIAL DE PHILOSOPHIE
XXI WELTKONGRESS FÜR PHILOSOPHIE
XXI CONGRESSO MUNDIAL DE FILOSOFIA
XXI МИРОВОЙ ФИЛОСОФСКИЙ КОНГРЕСС
YİRMİBİRİNCİ DÜNYA FELSEFE KONGRESİ**

laşmacılığına götürürken bizi, diğeri asıl sorunun ekonomik-politik sistemin kendisinde değil de yönetenlerde olduğunu düşünüyor. Yani makinanın bozuk olmasının sebebi işçi. Yanısıra anlaşılan o ki, 300 yıllık kapitalizm egemenliğinde bu sistemi yönetenlerin hepsi beceriksiz, geri zekalı! Ya da yetkilerini kötüye kullanan insanlarmış! Bunlar kapitalizmi aklamaya yeter mi? Emperyalizmin yarattığı muazzam yoksullaştırıcılığı örtbas etmeye yeter mi? Uluslararası hukukun düzeltilmesini, askeri harcamaların kısılmasını, insan haklarına saygılı olmayı kapitalist emperyalizmden 'dialog' yoluyla istemek bu gerçeklikte ne kadar mümkün? Emperyalizmden bunları isteyecek kadar saf olduğumuzu düşünüyorlardır herhalde liberal aydınlarımız. Çünkü bunun olması imkansız.

Emperyalist-kapitalist sistemin sömürüye duyduğu ihtiyaç her geçen gün artmakta, silahlanmadan tatalım da dünyanın değişik bölgelerindeki askeri varlığı artmakta, uluslararası hukuk çoktan tozlu raflarda ye-

rini almaktadır. Emperyalistler arası çelişmeler her geçen gün keskinleşmektedir ve kaçınılmaz olarak kendini bir çatışmayla yeni çelişiklere bırakacaktır.

Evet dünyamızın hali bu iken ortaya konulan düşünsel kavramlar yaşamın gerçekliğiyle buluşmamakta. **Çünkü bu bakış açısı dünyaya kavramlar üzerinden bakıyor. Ama somut gerçekliği görme, onu değiştirme çabası hep geriplanda kalıyor.**

21. Dünya Felsefe Kongresi **egemenlerin yaptıklarına 'mantıksal' bir açıklama, dayanak bulma uğraşındadır.** Antik Yunan Felsefesi'nin Yunan soylu sınıfının hizmetinde, Ortaçağ felsefesini hıristiyanlığın öğretilerine uygulayıp onun bir dünya düzeni olduğuna kitleleri inandırmaya çalışması gibi bu felsefe kongresinde kapitalizmin eksisiyle artısıyla artık 'evrensel' ideal bir düzen olduğuna inanarak kapitalizmi kendilerinden önceki egemen sınıfların hizmetine sunulmuş (örneğin Hegel'in Prusya hükmetini kutsaması gibi) felsefeciler

gibi hareket ettiklerini söylemek abartı olmaz. Tam bu noktada felsefeye hangi sınıfsal pencereden baktığı ortaya çıkıyor ‘sınıflar üstü’ felsefecilerimiz.

ASLOLAN DEĞİŞTİRMEKTİR!

Eğer toplumsal varlığımızı belirleyen düşüncelerimiz değil de, tersine düşüncelerimizi belirleyen toplumsal varlığımızsa, verili sistemde felsefe de sınıfsal bir temele sahiptir. Bağrında taşıdığı karşıt kutuplar sınıflı toplumlarla beraber ortaya çıkmıştır. İdealizm ve materyalizm iki karşıt kutbu oluştururlar. Kapitalist-emperyalist toplumda burjuvazi idealist felsefi bakış açısına sahiptir. Proletarya ise materyalist felsefeye sahiptir. Dünyaya bu pencereden bakar, yorumlar vb.

Felsefeyi karmaşık, içinden çıkılmaz kavramlar yığını ve çatışması haline getiren egemenler ve onların felsefecileri olmuşlardır. Halktan ve maddi gerçeklikten kopuk tarzda ele alınan felsefe egemenler arasında dünyayı tanımak için sadece belli bir elit çevrede yapılan bir uğraştır. Dünyanın çeşitli şekillerde yorumlanmasından ibarettir. Felsefenin içeriğini oluşturan bu olgu felsefe tarihi boyunca etkin bir şekilde devam etti. Dünyayı -maddi gerçekliği- egemen sınıflar açısından yorumlamak, ama onu değiştirme yönlü pratiğin içine girmek... Burjuva felsefeyle proleter felsefeyi ayıran en önemli noktalardan birisi budur.

Eski metafizik düşüncenin Hegel ve Fauerbach tarafından alt üst edilmesiyle beraber Almanya’da felsefe çalışmaları ileri bir seviyede bulunuyordu. Ama hala felsefe gerçek içeriği

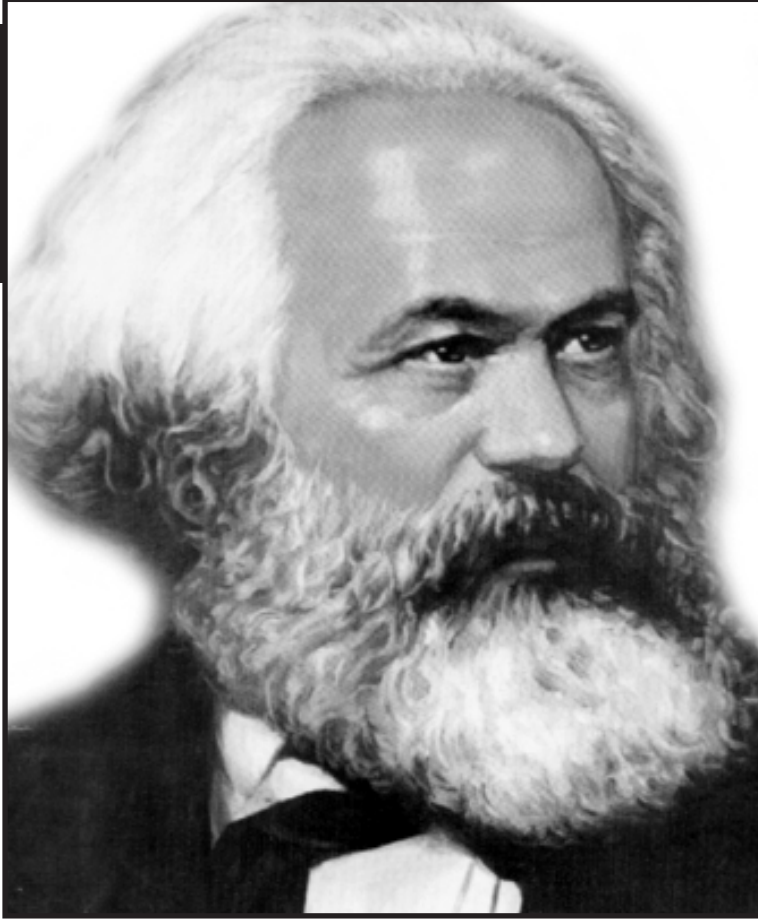
ve niteliğinden yoksundu. Diyalektik materyalizm ise ‘kafa üstü’ durmaktan kurtulamamıştı. Marks: “**Filozoflar dünyayı yalnızca değişik biçimlerde yorumladılar. Oysa sorun onu değiştirmektir**” diyerek felsefeyi proletarya ve insanlık açısından gerçek niteliğine kavuşturmuştur. Bazı küçük burjuva aydınlar kendi dünya görüşlerine uygun olarak Marksistlerin felsefeye biçtiği bu rolün abartı olduğunu düşünüyorlar. Onlar kendi çapında eleştiren, maddi dünyayı yorumlayan ama başta ‘kendisinin’ olmak üzere yaşadığımız maddi dünyanın değiştirilmesi zorunluluğunu anlamayan ‘yorumsalcılar’ımızdır. İşte felsefenin görevi, misyonu ‘düşünmektir’ diyen felsefeciler bu kategoride yer alıyorlar.

Teori-pratik bütünselliği içinde de ele alabileceğimiz bu olgu insanın ‘özne’ olarak maddi yaşama müdahalesini öngörüyordu. **Nesnel dünyayı bir bütün olarak, olduğu gibi derinliğine kavramak ama ona özne olarak müdahale edip değiştirmek; Marksistler açısından mesele budur.** Kuşkusuz nesnel dünyanın ne olduğunu anlamak önemli bir nokta. Ama felsefe ve felsefeci salt anlamak, analiz yapmak bu soruyu yanıtlamakla kalmamalı, bizzat bunu proletaryanın, halkın ve insanlığın kurtuluşu yönünde değiştirmek pratiği içinde olmalı. Marks diyalektik materyalizm ile felsefeye yeni bir anlam kazandırırken bu anlam, Lenin ve Başkan Mao tarafından da geliştirilerek bir üst aşamaya sıçratıldı.

Marks, kapitalist toplumda proletaryanın yaşam koşullarının kendi makus tarihi olmadığını ve iradi müdahaleyle toplumu değiştirebileceğini öngö-

rüyordu. Ki 1871 Paris Komününden, Çin’deki Büyük Proleter Kültür Devrimine kadar olan onlarca devrim deneyimi bunu kanıtlamıştır. Şu anda yaşadığımız durgunluk geçici bir niteliğe sahiptir. Yıkılan, eskiyen, pörsüyen ise sosyalizm değil sosyalizm deneyimlerinden sonra sosyalist (kaleyi içten fetheden) maskeli bürokrat revizyonizmdir. Ama bu durumu anlamayanlar ‘sınıfların kalktığını’, ‘kutupların kalktığını’ iddia ederek kapitalist emperyalist biraz da allanıp pullanınca yaşanabilecek tek geçerli toplum olarak kitlelere empoze ediyorlar. İnsan hakları, demokrasi, özgürlük gibi kavramlarla bol bol beyin cimnastiği yaparak kitlelere “sakın ola ki isyan etmeyin” telkinleriyle ‘sabır’ etmelerini istiyorlar. 21. Dünya Felsefe Kongresi de asıl olarak bunun ötesinde işlev yapmıyor.

Oysa ki dün kapitalizm hakkında enternasyonal proletaryanın öğretmenleri Marks, Engels, Lenin-Stalin ve Mao ne öngörmüşlerse bugün çıkmıştır. Marksizm-Leninizm-Maoizm hala dünyamızı aydınlatmaktadır. Bir avuç sömürücü azınlığın dünyayı talan ettiği, zenginlerin giderek daha zengin, fakirlerin ise giderek daha da yoksullaştığı, bolluğun içerisinde açlıktan insanların öldüğü, birkaç milyarderin toplam gelirinin 40 küsur ülkenin GSMH’den daha fazla olduğu ve sermayenin giderek daha da merkezileştiği, demokratik hak ve özgürlüklerin kırıldığı, kapitalist-emperyalist sistemin militarist yüzünü en açıktan gösterdiği, emperyalist ülkelerin sömürge, yarı-sömürge ülkelere; askeri ekonomik siyasi kültürel anlamda en ince ayrıntısına kadar müdahale ettiği vb. bir toplum gerçekliği

“Filozoflar dünyayı yalnızca değişik biçimlerde yorumladılar. Oysa sorun onu değiştirmektir”

meli sakat oluşuyor. Yaşanan hayatın can suyunu es geçerek (gizleyerek) ne kadar doğru felsefe yapılabilir, ne çözülebilir?

Bizce 21 tane yapılan felsefe kongrelerinin esas kırılma ve boşa çıkma noktası burasıdır.

Verili kapitalist-emperyalist ve bağımlı sistemleri geçerli/haklı/doğru sayınca; gerisi eleştirel de olsa, muhalif de olsa (ki 21. kongredeki tebliğler ağırlıklı olarak eleştireldir) havanda dövülen sudan bir gömlek daha fazla verim elde edilebiliyor, ancak havandan suyun teması!..

DİPNOT

Dünya Felsefe Kongresi kronolojisi

- 1- Paris (1900)
- 2- Cenova (1904)
- 3- Heilderberg (1908)
- 4- Bolovna (1911)
- 5- Napoli (1924)
- 6- Boston (1926)
- 7- Oxford (1930)
- 8- Prag (1934)
- 9- Paris (1938)
- 10- Amsterdam (1948)
- 11- Brüksel (1953)
- 12- Venedik (1958)
- 13- Meksico (1963)
- 14- Viyana (1968)
- 15- Varna (1973)
- 16- Düsseldorf (1978)
- 17- Montreal (1983)
- 18- Brighton (1988)
- 19- Moskova (1993)
- 20- Boston (1998)
- 21- İstanbul (2003)

var karşımızda. Kuşkusuz bunlar kapitalist toplumda çelişkilerin boyutlandığını ve önümüzdeki dönemde daha da boyutlanacağını gösteriyor. **Bu durumda ‘ehlileştirmek’ değil, uluslararası hukuku değiştirmek değil kapitalizmi radikal bir çıkışla kökünden kazımak gerekiyor.** Bu da liberal burjuva, reformist, ortayolcu anlayışlarla kapitalizmin çirkin yüzünü, çürümüşlüğünü göstermek, bunun üzerine tonlarca laf söylemekle değil; başta proletarya olmak üzere değişik halk tabakaları lehine değiştirme pratiğine çözüm sunmak ve bizzat çözüme katılmakla mümkün olur. Salonlarda istediğimiz kadar kavramlarla tartışalım, yanbaşımdaki sorunlara doğru çözüm pratiğine yol açıp destek vermiyorsa felsefenin çok fazla anlam ifade etmeyeceğini biliyoruz. Bu nokta-

da belirtecek olursak Marksizm donmuş dogma düşünceler yığını değildir. Bizzat pratik-teori-pratik sarmalında ‘somut koşulların somut durumuna uygulanan; gelişim dinamiğini bağrında taşıyan ve aynı zamanda gelişen bir eylem kılavuzudur. Pratikten teoriye ve oradan tekrar pratiğe dönen bilgi, edinim sürecinde işçi sınıfının bilimsel ideolojisi ve rehberi olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm, yeni dünyayı yaratmanın ideolojik teorik açılımıdır, anahtarıdır.

Somutta 21. Kongrede ‘küreselleşme’, yoksulluk ‘terör’ ‘imparatorluk’ meselelerinde eleştirel yan ağırlıktadır diyebiliriz. Ancak ‘filozofların’ felsefi yaşamın can damarı olan **mülkiyet biçimine, özel mülkiyete ve sınıf mücadelesi gerçeğine** gözlerini kapadığı için te-

*“Hiçbir özgürlük,
uğruna savaşılmaksızın
kazanılmamıştır”*

